

Sen çocukluk de, deyince, zaten çok keyfe geldim. Herhalde, ben çocukluğu en keyifli geçen insanlardan biriydim. Ondan sonra, hani sokağı, sokak gibi yaşayanlardan. Herkesin olduğu gibi ben yaş grubunun, bir de tabii, küçük kasabada olduğu için, daha da avantajlı oluyordu. Belki bilmiyorum, çocukluk herhalde, benim en, en, en, en altın yıllarım olsa gerek. Çünkü, ne zaman, çocukluk dendiği zaman, acayip keyfe geliyorum. Yani bisiklete binmeek, ağaca tırmanmaaak, duvardan düşmek kuzenlerle işte, e hani kalabalık bir sülale olduğumuz için dışarıya pek ihtiyacımız olmuyordu ya... O yüzden kuzenlerle itiş kakış ama bir sürü şey yapmak işte; ağaç evler yapmak, o zaman ne popülerse onun üzerinden tabii. İlk başlarında televizyon yok hayatımızda, daha sonrasında başlıyor. Sonra kopyalama yoluyla. Tabii ki hani orada gördüklerini taklit yoluyla başlıyor ama yani hani, eeee bir sürü komik şey var. Yani, orda beceri gerektiren şeyler var. Mesela, beştaş oynamak, beştaşta ustalaştın, yüz taş oynamak, iştee yüz taştata da ustalaştın, kepçelemeler yapmaya başlayarak daha yüksek puan almalar. Ondan sonra, şeyler tenis turnuvaları (eh) daha doğrusu tesis değilmiş, bedmington'muş, büyüyünce öğrendik onu. O mesela yurtdışıyla bağlantısı olduğu zaman insanın, birileri gelip bir şey sattığında ya da getirdiğinde hemen ona sahip olup, şey, onun turnuvalarını yapardık.

Yani, yani sokakta büyüyen çocuk. Şimdi sekiz tane kardeş: üçü erkek, beşi erkek, üçü kız... Bunlar aslında tamamı bir adada oturuyorlar. Bizimkiler, dede, arkada dedemin evi var. Üstüne amcam oturtulmuş, burada da 4 erkeğe şey yapılmış altlı üstlü iki katlı yayla gibi evler yapılmış. Bir hala, tepe tarafında oturuyor, orda, öbür hala öbür tarafta oturuyor. Göçmen ya bizimkiler, o yüzden, yirmi dört tane torun var. Ondan sonra, babaanne erken kaybedilmiş, sonra dedem bir daha evlendi, ölmeden evvel bir kere daha evlenmeyi planlıyordu ama kısmet olmadı. Eee yani bu ve bunların yaşları da tabii yakın... Hani mesela "****" falan bir sekiz on tanesi, hani bir yaş alt, bir yaş üst şeklinde. Ondan sonra; tabii küçükler de O'nun çevresinde geziyor. Bir de ablalar, abiler var özenilen işte... Üniversiteye gitmiş olanlar, ondan sonra modellenenler, gitar çalıyorsa; ben de gitar çalacamlar... Ondan sonra işte; uçaktan, paraşütle atlıyorsa, üniversiteye başlayınca ben de paraşütle atlıcamlar falan filan (gülüyor). Daldıysa ben de üniversiteye gidince dalıncamlar (gülüyor) gibi. Ama tabii o sırada şey değil, çok da hani resim çiziyorsa, ben de resim yapacam ama yetenekli çocukların olduğu bir hani şeydi gruptuk da yani. Hani oyun oynuyorsak, o oyunu hani herkes çok çoğaltabiliyordu. Ne bileyim işte! orta oyunu tadında bir şey yapılıyorsa arka bahçede hemen bir düzenek kurulur yaz tatillerinde ondan sonra ne yapılacak? İşte sahne kuruluyor ya! Bir tiyatro hazırlanacak, bir mezat yapılacak, eski dergiler satılacak ondan sonra oradan işte arkadaşlar davet edilecek, arkadaşlar davet edilecek. 50 kuruşa o dergiler satılır, ondan sonra işte tiyatroya girmek, 50 kuruştur falan, toplamda bir 10-15 lira para toplarlar toplarız sonra daha büyük olanlar bize kelek atarlar (gülüyor). Onlar kendilerine iki buçuk lira alır, biz birer lira alırız. Onlar işte; bir leblebi tozu, bir de gazoz falan tadında bir şey olur. Ya da bize leblebi tozu olur. Onlara leblebi tozuyla gazoz olur, falan gibi böyle komik şeyler oluyordu. Ama o hazırlık süreci zaten çok keyifli oluyordu kuzenlerle.

Yani işte, eneydi? Şarkı yarışması yapılır. Ondan sonra herkes şarkı sözü yazacak. Ondan sonra bunu bir kere yaptık galiba zaten de çünkü plaklar vardı. Böyle küçük küçük. En çok da benim annemin vardı. O yüzden de benim anneminkilerden, ben büyük bir hazineye sahibim, şarkıcı olacağım, ondan sonra, şarkı sözü yazılıyor herkes işte şey yapıyor, tabii ki bir sürü hile hurda yapıyor, onlar da (gülüyor) biz de yapıyoruz. Onların bilmeme ihtimali olan albümden melodiyi çalıp, üstüne (gülüyor) şarkı sözü yazıyoruz (kahkaha ile gülüyor). Ondan sonra bizim şarkı neydi ya! adamın adını unutuyorum, ay! Yaşlandım ben ya! Bu kendini çok yakışıklı Elvis Presley sanan adam kimdi ya! dur! şarkıyı ben şey yapayım! Erol nay nay nanaynayyy, nay nay nanaynay (gülüyor) bunu kıza ithaf ettik. O sırada “***” bir tane çocuk var ona aşık! Amcamın kızına... Bizde işte, hem ironi yapalım. Hani "senin sevgilin var, manasında olsun. Ay canım, ay canım, ay canım, ay canım! diye böyle grup oluşturup, bu şarkıyı söylüyor, sonra birinci seçilecek ama salaklık şurada: jürimiz yok! Yani jürisiz şarkı yarışması yapıyoruz, sonra da kavga ediyoruz. Bizimki daha orijinaldi (kahkaha ile gülüyor). “***” karar versin bari, anneleri koy, komşuları koy. O bölümünü akıl edememişiz hani, şarkıyı üretme kısmı daha eğlenceliydi.

Ondan sonra işte bir ara karaborsa zamanlarında hani bir şeyler bitiyor, benim babamlar da pastacılar... e, onların hep stokları oluyor, mesela işte yağ stoku, un stoku vesaire falan gibi. Ondan sonra, o dönemlerde sadece ara ara ekmek kuyruğuna girdiğimi hatırlıyorum. Hani çok fazla ya bir şeylerin kuyruğuna çok gönderildiğimi hatırlıyorum ve bunun çok gıcık bir şey olduğunu da hatırlıyorum. Ondan sonra ama öyle çok fazla gidip gelmek gerekmiyordu ama benim babam Maltepe içerdi. İşte bir ara sigara bulunmadı. Sonra işte ben babamdan, "ticaret yapıcım" tadında kapı önünde şey aldım. Bir paket sigara aldım, tane ile satıyorum (gülüyor). Fakat babama fiyatını sormuşum, işte hatırlamıyorum işte! 20 lira mı demiş? Ne demiş ya! Milyonluydu ya o zaman rakamları ya da kuruş, ben rakam öğrendim. Ben onu öyle satacağım sandım. Tanesini satıyorum, paket fiyatına... Bildiğin karaborsacı (kahkaha ile gülüyor). Ondan sonra ama ya bunu bilinçli yapmıyorum. O sırada, ondan sonra bakkalın oğlu, aaa, çok da severdik, yakışıklı bir abimizdi. Öyle yakışıklı abiler şey olur ya! Geçen abi, ... abi, hatırladım (kahkaha ile gülüyor). Ondan sonra “***” abi dedim; bakkal ya babası ama onda sigara yok. Oğlan da gizli sigara içiyor... Eee babasından, biz yani köşede bakkal, biz de buradayız. Kaç para dedi? Ondan sonra işte, ben de fiyatı söyledim. Ondan sonra şey dedi. “Oooooo!” Dedi. “Sen çok tüccarsın ya”, dedi. “Yo! Yo! Bu kadar! Bu kadar!” dedim. “İndirim, mindirim olmaz!” Dedim. “Zarar ederiz”. Ben sanıyorum ya hep içinde “***” falan ondan sonra aldı ama benden bir tane sigara. Ve paket fiyatına aldı benden... Ondan sonra, akşam eve gittim işte "baba ben para kazandım" dedim. “Ben sattım onları”, bazıları daha az verdi sonra ama ben bir kere para aldım diye amannn ne olacak? Ben bunları zaten hani leblebi tozu alacağım! Bu arada leblebi tozu benim için çok önemli! (Kahkaha ile gülüyor) Yani o bakkalda almaktan en zevk aldığım şey: leblebi tozu, leblebi tozu alacağım diye şey yaptım. Şöyle şunu, ucuza satmaya başladım. Ama eni konu bir para, şey yapmışım. 3

tane mi ne kalmıştı paketten... Yani satıldı o gün. Millet nasıl sigara aılığı çekiyorsa. Geldim böyle, topladım; havada atacağım babama "Ben sattım" falan diye. Babam bir baktı dedi: "böyle... N'aptın sen?" dedi. "Bu parayı nereden buldun?", Dedi." İşte sigara sattımmm" (kahkaha ile gülüyor). Ondan sonra babam kahkaha ile güldü. Dedi "kaç paket sattın?". Sinirlendi de çünkü o da zar zor bulmuş bir karton sigara. Ondan sonra, "yoo, verdiğini sattım ben baba", sona duruma anladı işte, ben hani şeye öyle demiştin ama hafif bir utanç duymuştum, milletin verdiği tepkiye karşı yani. "Ayyyyy evet yaaa!", onun için kızmışlar bana falan oldum. Ama o anda babam, tabi beni çok taktir edince (kahkaha ile gülüyor) yani getirdiğim para açısından "vayyy benim kızıma yaaa!" Diye (kahkaha ile gülüyor) yani, kartonun parasını ıkarmışım ben. Öyle ... Bir karaborsacılık yıllarım da var yani.

Haa, dayıma gittiğimiz zaman şimdi arka tarafta orda, dayımların kfteci dkknı var. Arka tarafta ondan sonra, arkada da şey kuruluyor, panayır kuruluyor. Panayırdada da her şey var kayıklar, ben onları seviyordum, şu anda asla tahammül edemem. Ondan sonra şey atma, halka atma. Onda da Malbora; zaten hedef konuluyor, halka atmada da her şey bayağı sigara üstüne kuruluymuş yaa! Halka atıyorsun. Bir de ne vardı silahla vurma vardı. Zincirler var falan. Neyse, böyle iki  tane ailenin işletmesi gibi bir şey. Onların da en arkada, adırdı var. Binalara yaslı. Ondan sonra işte, oraya gitmeyi çok seviyorum ama hani her zaman para vermezler.

Ondan sonra işte, bizim aile de işte, hepsi göçmenler olduğu için, mavi sarışın falan. Ben esmer. Ondan sonra dayım hani çocukluğumdan beri hep şey yapıyordu, dalga geçiyordu benimle. şey diyodu işte, "seni ingenelerden aldık kız" falan, daha küçükken ağlıyom, biraz büyüdüğümde, eeh, falan yapıyorum. Ondan sonra dokuz, on yaşlarındaydım herhalde, on bir değil belki de. Dokuz, on, amma bayağı salakmışız yani. Kimsenin 9 yaşında öyle bir şey yapacağını ve inancanı da asla düşünmüyorum yani (kahkaha ile gülüyor) daha ne öyle salaklıklarım var da. Ondan sonra dayımlara gitmiştim. Orda kalıyom bir bir hafta kalacağım, dayım dedi ki: "haa işte senin anneler bunlar", dedi. "Bunlar da kardeşlerin" dedi. Çünkü onlar da sık sık geliyorlar alışverişe falan... Ondan sonra, bir baktım kadın da öyle diyor falan filan.

İnandım ben. Yani verilmişim tamam. Nasıl bir kabullenme? Onu da anlayamıyorum. Hani böyle kimseye gcenmedim. Çünkü herhalde onların yaşam koşullarının kötü olduğunu beni vermekle, aslında annelere vermekle, iyi ettiklerini falan düşündüm. Hani ama bir sempati de besledim. Çok tatlı bir kadındı. Böyle koca memeli iri yarı bir kadındı. Ondan sonra böyle bir sevecen sevecen göğsüne falan aldı, inandım yani. Ben de ama annem, annem benim diyorum, bir yandan. Yani, acayip bir duyguydu yani. Bayaa ocuka, salaka bir şey. Bir şekilde sonra madem benim ailem ben onlarla takılmaya başladım. Çocuklar da çok tatlıydı. Böyle işte... Arkada bir sürü saçma sapan bir şeyler yapıyorduk. Kalaycı teyzeler vardı. Onlar da onların bir arkasında kalay yapmalarını izliyorduk. Acayip etkileniyorum kalay içinden, yani (gülüyor) mucize geliyordu

bana (gülüyor). Her şeyin öyle birdenbire renk değişmesi. Bir defa zehir soluyormuşuz ama (kahkaha ile gülüyor) ben böyle kalaycı izlemeyi çok seviyorum. Ondan sonra köfte çalmaya başladım gizli gizli. Şeye, onların çünkü çok yemekleri olmadığını görüyorum. Dayım muhtemelen beni görüyordu ama ben böyle gidiyordum, bir sıra köfte şey yapıp tabağa doldurup, oradan çiğköfte götürüyorum, öbür tarafta pişirip yiyorduk falan. Sonra çağırıyorlar ben yukarıya gidiyom ama panayırda işte, beni kayığın başına koydular, para toplamak için. Ondan sonra bindiriyom, indiriyorum şeyleri kapatıyorum. Halka veriyorum, falan filan öyle bir panayırcılığım da kısa bir süreliğine oldu. Acayip eğlenceli iş. Onun için kendimi hep şey diye düşünürdüm mesela; hayal kurarken, işte bu sirkler gezer ya! Bir gün ben de sirklere katılacağım dünyayı sirkle gezeceğim falan tadında, ne iş yapacağım bilmiyorum? Ama çünkü ipe çıkamam, yüksekte korkarım, tırmanıyoruz ama tırmanabilen ama inemeyenlerdenim (kahkaha ile gülüyor). Hani hevesli ama çok tırsak (kahkaha ile gülüyor). Denediğine de pişman. Yani bir sürü mesela kuma atlardık, şeyden, ikinci kattan ama yani, atla, ya mutlaka atlarım. Ondan sonra ama o kendini boşluğa salana kadar o anlarda şey olurdum. Ne denir böyle? "Allah kahretsin!", "Ne bok yediysem...", falan tadında, yere ulaştınca; "hıı hıı", tamam oldu şeklinde.

Yani o anlamda çok keyifli bir çocukluktu ya da işte bisikletlere binip... o işte kitaplardan *Afacan Beşler*, *Gizli Beşler*, adlarını da unuttum onların bilmem ne yediler... falan gibi, vardı ya böyle... Entrika dolu, işte şeyler yapıyor işte, onlardan, kitaptan okuduklarını alıp, hemen hayata geçirip, işte, biz de gizli birime almalıyım, şunu koyalım falan, hani daha böyle karizmatik tipler. İşte, kitapta onlara, böyle küçük kara kalemle yapılmış, resimler olur. Fotoğraf da yoktur herhalde, o zaman, şeylerde, resimler de çizimdi kitaplarda... işte şapkalar... Yaratmaya çalışmak, ne bileyim işte, moda şey çıkmış; tepeliksiz şapka, ondan takmak falan filan, böyle ... İşte onunla girip, kendi kendine macera yaşamak. Nereye gidiyorsun? Gidebildiğin yer: Tren yolu...Tren yolunun orada havalı sürüşler; kil topla gel! Mesela; hani kil kaz, sonra heykel yaparız nasıl olsa (gülüyor). Eve gelince, onla falan, çok gizemli işler yaptığımızı sanıyorduk falan. Ama yani o hani, şey çok hoş oluyordu mesela; annemin çok böyle şey hırsı vardı. İşte hırslı bir kadındı, hırsını üzerine çok veren bir kadındı da... İşte kitap olunca, kitap mı alacağız falan... Ondan sonra işte, İngilizce öğrenecek en büyük sözlüğü aldım.

Yani birbirimizden hiçbir farkımız olmadı o anlamda ama benim kitaplarım, şeylerim çok havalı olurdu hep. Yani kütüphanem, vesairem işte atlas alınacak, en büyük boy alınacak falan tadında. Bir "****" vardı böyle kitapçımız, çok tatlıydı. Benim için sihir gibi bir şeydi. Ben oraya her girdiğimde kırtasiye ve kitap bir arada aslında. Arka tarafı kitap yapıyordu adam, böyle üç merdivenle çıkıyordu: "kitaba merdivenle çıkılır" duygusunu hiç unutmam. Yani, o adamın o düzende ön tarafta da kırtasiye. Ama tabi ön tarafın büyüünden arkaya geçmek de zor oluyordu. Bir kırtasiye sever olarak, kırtasiye sever olarak hala, kâğıt klasörüm evdedir ve kullanmaktayım. Hiçbir şey olmaz. Ondan sonra, orda kalemlerin, kalemtırışların, kağıtların arasından geçip, kitaplar

bölümüne doğru yürürsün, bir de böyle gerçekten o kasabanın daha böyle aydın görünümlü, ay ak yüzlü ve sevecen suratlı bir adamı. Bir kitapçının da öyle olması gerektiğini düşünüyordum. İstanbul'a gelip de böyle farklı kitapçılar gözüme hani hani, ene biliyim? Yayınevleri ve şeyler geldiğinde çok bozulmuştum. Bu ne ya? Hani, eprezantasyon (gülüyor) gibi böyle, gariban tipler, orda duruyor, bezgin bezgin. Bize önerilerde bulunurdu. Ya kitapçıya gittiğinde; yani, "sen bunu okudun mu?" "Hiii!" "Ben onu okumadım" falan... "Kızım bak! Bu yeni geldi, bunu okumalısın!", falan derdi. Ondan sonra önerileriyle...Halbuki; çok da fazla seçenek yok. Adam altın kitapları getiriyor, biz oradan işte; *Küçük Prens*, *Küçük Prenses*, *Kralın Tacı*, ondan sonra gibi şeyler yapıyoruz. Sonra biraz büyüdüğümde böyle liseye doğru gittiğimde, yok ortaokuldaydım. Yani "****" abinin kitaplarını almayacağım yani enteresan bir şeyler de bulmam lazım falan diyordum. Ondan sonra ne enteresan buluyorum, ama onlar güzel kitaplardı. Neydi? bir gazeteci, böyle beşgen köşeli bir gazeteciydi, böyle solmuuş, terkedilmiş, kitaplar. Çok gizemli ve önemli bir şey. Dipten, o hani ekran gibi yerleri vardır ya! Boydan boya dergileri ve şeyleri dizerler. Oraya üç tane de kitap. Bilim kurgu tadında kitap. Neydi? *Uyuyanlar Gezegeni* ve *Donova'nın Beyni*, öbür kitabı hatırlamıyorum demek ki, iz bırakmamış bende. Sararmış yaprakları güneşten gitmiş, kitaptan bir okudum. Bilim kurgu! Vayyy falan "Donovanın Beyni" işte ünlü bir milyarderin bilmem ne? Böyle hiçbir şey beyin insanı yönetmeye başlıyor, bunu üzerine böyle İlk defa öyle bir şeyle karşılaşmışım. Çok esrarengiz bir şey bulduğumu düşünüyorum o zaman da... Yani farklı bir düşünüşe ulaşacağım ben.

Yani altın kitaplardan çıktım ben (gülüyor). Ama o sırada, dergide almaya başladığımız zamanlar sanırım. Doğan Kardeşler, Doğan Kardeşler vardı dimi? Bil de onların böyle minik kitapları vardı. Yıllar sonra nadir kitaplardan, hatırladığım öykülerden, o ince beyazlardan aldım. Varlığın mı? Doğanın mı? Hatırlamıyorum, bakmam lazım. Böyle dar uzun, dar uzun minik hikayeler en son Nadir Kitap'tan ne varsa topladım. Ve bazılarını da gerçekten bilmiyormuşum yani... Sadece Andersen'lerle şeye tıkmışlar bizi, e, tırsak öykülerin başka versiyonlarını da gördüm yani. YKY'nin mesela; yıllar sonra orijinal halini gördüğümde, hani herkese de çocuğu çocuğuna kitap alınır olmuştu ya, kocaman kitap ay ne alıyorsun onu? Ödünü patlatır adamın. Cin öykülerinden farklı değil, deyip, çocuklara öyle öykü okunmaz ki! O araştırma, halk masalları böyle de ürkütücüydü diye hiçbir çocuğa (gülüyor) okutmaması gereken kitaplar olduğunu (gülüyor) düşünüyorum yani... Yani sonra hemen kaldırmıştım onu yani. O başka bir şey ya! Zaten öbür türlü korkuyorduk, bu daha da vahşi ama bir yandan da şunu görüyorsun. Hani o üstü yaldızlanıp, Walt Disney'in, Walt Disney'in böyle, parlattığı masum hallerin hiç de öyle olmadığını. İnsanların o öyküleri ciddi ciddi, hani korkularından ürettiği ve aslında yaşadıklarından ürettiğini görüyorsun onu da aydınlanmayı nerede yaşayalım? Yaşamıştım? *Boyalı Kuş* kitabını okuduğumda. Tabii aradan yıllar geçmiş yaa yaaa o masallar işte böyle yazıldı yaa, falan olmuşum. Sonra da işte, YKY onu yayınladığında perçinledim yani. Okumaz! Okumaz! Böyle şey "gerek yok" falan hani fantastik Yunan masallarına maruz kalmıştık ya! Onun gibi bir şey aslında hani hepsi birbirine

benziyor. Böyle bir liderlik bir şey en sonunda da Barbie'lere vardı durum zaten. Ya da şey oldu ama aslında başka masallar da vardı, bize onlar hiç gelememişti yani. Hani mesela; Çin masalları başka tür korkular ürettiyordu onlar. Onlar üniversitede öğrenmiştim. Sonra geri kalan masalları da mesela; o ne denir? Aa, Uzakdoğu'nun haricinde neydi o ya? Birikim Yayınları'nın yaptığı çok güzel bir, şey vardı. Her ülkenin, e, kendi, efsaneleri ya da masalları üzerine bir seri yapmışlardı. Beş dünya mesela; Kızılderililerin, şeyi öyle dememem gerekiyor belki ama (kahkaha ile gülüyor) ama biz öyle öğrendik! Yapcak bi şey yok! Yani benim için mesela; Roman kelimesi küfür gibi geliyor, çingene bence güzel bir şeydi, mesela; Trakyalı olduğum için. Mesela; çingenenin kendisine "ben Romanım" dediği zaman yani utanıyormuş gibi kendisinden geliyor ve manasız buluyorum bu durumu ben... ama ne yapalım? Hani, hani küfür olarak da kullanıldığı için kabul ediyorum. Tamam. Hani e, resmi ortamda Roman derim, ama benim için Çingene güzeldi. Keyifli olan kelime. Yani ve ben onu küfür olarak algılamıyorum. Hani pek çok insanın düşündüğü gibi. Onun için, mesela; orada işte, şeyi o masalları okuduğumda Vay be! Hani kafan nasıl tek taraflı büyütüldü, ya işte hani sadece Yunan mitolojisiyle ya da işte, sadece işte Andersen'lerle yani dünyanın başka yerlerinde, başka düşünelere çok kapalı büyütüldüğümüzü gördüm yani. Ama tabii bunu çocuğumu büyütürken gördüm. Hani mesela; bazı yanlarıyla birbirlerine de çok benzer olduğunu da gördüm mesela; Fransızlarla maşallah bizim, çocukları eğitim anlayışında, Pıtırıcıkla, Bastıbacak ermişin arasında, Bastıbacak ermiş daha tatlı şimdi, hakaret etmeyim; bastı yok. Bastıbacak ermiş değildi ya! Mıstık mıydı? Hababam Sınıfı'nın yazarının adını unuttum. Ay ben çok bunak oldum Rif.. Rifat Ilgaz tamam. Rifat Ilgaz'ınki, hani "Bastıbacak" daha iyi ama Pıtırıcık aynı kafa ya! Yani işte, çocukların hani o dayakçı, ödül-ceza sistemi ile büyütüldüğü zaman diliminde, biz de onları okurken öyle okumuştuk. Ben mesela; şey nasıl geldi bilmiyorum? Uzun Çoraplı kız "Pipi"yi çocukken okuma şansımı olmuş. Kitabı da vardı. Ondan sonra ama mesela; kendi arkadaşlarımla arasında, yaşlılarımla arasında, sorduğumda, bilen yoktu. Enteresan bir şekilde şeyde de yoktu. "****" döneminde de bilen sayısı az, enteresan gelmişti o bana. Sonra ama hani "****" büyüdüğü aralıkta Kuzey edebiyatı hani çok yükseliş yaşadı. Basıldı vesaire falan. Hangisi basılırsa onu daha çok okuyorsun ya! Bir baktım, ben de ona, çok kuzeyi okutmuşum sonradan sonraya, ben Türk edebiyatını okutmaya çalıştım. E, ha dedim yani mesela, ona okuduğum zamanlarda, sonra kendi neler okudu bilmiyorum? Ama hani ben öyle okuduğum zamanlarda kendi çocukluğumla hep kıyaslama yapmak, şeyinde kaldım. Yani kafamın köşesinden hep şeyler geçti, "ha! Bak yaa evet, evet falan". Sonra işte, o benim annem istifçi olduğu için o kitaplar yıllarca durdu. Sonra baktım ben o kitaplardan bir tanesine hatta, bir iki tanesini eve getirecektim. Şeye baktığımda çok güldüm. Bir tane kitapta tüh! Şeyi gördüm, 'indi' gördüm (gülüyor). Gerçekten biz 'İndi' mi okuyorduk ya? İnanamadım yani duruma... (kahkaha ile gülüyor) Benim kitabımda 'indi' yazıyorsa bayağı yaşlıyım ben dedim (kahkaha ile gülüyor). Çünkü biz, 'indiyle' dalga geçiyoruz. Vallahi kitapta yazıyordu, *Kralın Tacı* mı ne? Onun gibi. Onun gibi bir şey de yani, hani Afrika'ya da gezip hazine, hazine, Hazine Avcıları, he he *Kralın Tacı* diyorum. *Hazine Avcılarında* 'indi' vardı, yani kitapta. Dil değişiyormuş Allah'a şü... (kahkaha ile

gölüyor). Ben öyle konuştuğumu sanmıyorum, sokakta hiç 'indi' demedik herhâlde, 'şimdi' dedik ama kitap 'imdi' yazıyordu. Belki, şey, editör hatasıdır neyse, (gölüyor).

Ondan sonra çocukluk keyifliydi ya! lise yılları işte, çok klasik falan. Hani artık," hani, ben güzel oldum" falan filan. Hiç de olamadım, anasını satıyım. Hep sarışın yeşil gözlere, Trakya'da da bunlardan çok vardı zaten. Yani güzel olduğumu düşünmediğim, bir şeydi ama çok âşık oldum, acayip âşık oldum. Önüme gelene âşık oldum. Gözü gözüme... Âşık oldum (kahkaha ile gülüyor). Ondan sonra ama tabii çok uzun süreli bir aşkım da vardı. İnattan mıdır? Nedir bilmiyorum? Ama ya "****" ben de aşkıttım falan; 3 sene aşık kaldım. Sonra ama çok kolay da bitirebildim, mesela. İğrenç de bir tarafım vardı. Kafamın bir tarafı üniversiteye gidince bu olmayacak ki! falan diyordu. Başka sevgili bulacağım diyordum. Ondan sonra ya da işte, yazlık sahibi olunuldu. Yazlıkta yazlık sevgili yapabildim yani büyük aşkıma rağmen. Çay zamanlarıydı aynı zamanda. Oğlanlarla buluşulabilme zamanları. Gündüz çayları (gölüyor) düzenleniyordu. Ondan sonra böyle romantik, romantik (gölüyor) dans ediyorduk (kahkaha ile gülüyor). Ayyy ama lisede mesela, okul döneminde, evet hep o dönemlerde, biz hep bir şey yaptırılıyorduk yani. Bir şekilde ya da çok böyle bir, kapısı açık gibi gözükmemesine rağmen hani hocalar şeyleri, önerilerimize çok şeydiler. Mesela; beden eğitimi öğretmenine şey demiştik biz: "Hocam 'Dans Grubu kuralım mı? 19 Mayıs'ta" demiştik. "Yapabilir misiniz?", dedi. "Yaparız!" Dedik. Ondan sonra, "****" dans grubu diye bir şey kurduk. "****" lafını da nereden bulduk? Hiç bilmiyorum? Yani. İlk dans grubu çok elitiz biz. Elitliğe bak! Üste pembe tişört, altta mavi pantolon. Çok elit! (Kahkaha ile gülüyor) Sonuçta 19 Mayıs çocuğu olarak, çıktık orda. Öyle bir hareketler falan filan Dans Grubu diye. Ondan sonra, mesela o hocanın şeyi, iyi, iyiymiş yani. Ya da mesela; İngilizce öğretmenimiz, hala daha çok seviyorum, hatta işte bu sosyal medyada bağlantılarımız var. Yazışırız arada bir. Bizi evde davet ediyordu. Mesela yemek tarifi nasıl verilir? Üzerinden İngilizce dersi yapıyordu. Ondan sonra sokağa salıyordu bizi, turist bulun diyordu. Allah'ım "****" ne turisti? Nasıl bulacaksın? Yazı bekleyeceksin. Yazın... kadın, ama bu anlamda ilgileniyordu bizimle. Ondan sonra işte "turist bulan, bana gelsin" diyordu. Kadın 7/24 öğretmenlik yapıyordu. Tabii bu biraz da hani küçük kasaba güveniyle... Kadın sayesinde; hepimiz üniversiteye gidecekken, hep birlikte İngilizce üzerinden şey yaptık.

Zaten de çoğu işte, bir "Boğaziçi Mütercim Tercümanlık" oldu. Bende; Boğaziçi Mütercim Tercümanlık okuyacak puanı kazandım. Ama o son gece hadisesiyle, (gölüyor) nasıl yapıp, birinci sıraya "fizyoterapiyi" koydum. O da babamın bana hediyesidir, diyorum. Sağlıkçı ol, sağlıkçı ol, doktor ol, doktor... Ben doktor olmak istemiyorum. Sağlıkçı ol, sağlıkçı ol... Ondan sonra, nasıl yaptım? Nasıl ettim? Bilmiyom? Ben böyle Mütercim-Tercüman, en kötü ihtimalle, İngiliz Dili ve Edebiyatı okuycakkene, (gölüyor) fizyoterapist oldum ama çok doğru bir şey olmuş. Hani, hani o tam böyle, kaderrr! Şeylerini örmüş şeyiyle, iyi ki olmuş yani. Hani ben işimi hani çoook severek yaptım ya. O anlamda hayatımı çok keyifli yaşadım. Yani işi hobi gibi olan... Bilmiyorumm. Belki

öbür işi de hani, hani şey yapabiliirdim, bu kadar sevebilirdim. Çünkü sonuçta ben hemen inanmak... Hani, e, mümin bir tarafım da var (gülüyor) yani böyle sonunda "****" her şeyi yapar, inansın yani. Belki o işe de çok inanır, onu da coşkuyla yapardım ama... Ben bu işi çok sevdim ve çok doğru bir şey olmuş yani, o yüzden de. Çok keyifli yaşamama sebep oldu hani. Çok acılı şeyler yaşanıyor olmasına rağmen. Tabi ara ara şey dedim. Yani "Bu yapılacak iş değil arkadaş ya! İnsan bu vicdan yüküyle bütün ömrü boyunca yaşar mı? Manyak mısın sen?" Yani. "Hani ne zaman bitecek?", falan dediğim anlar da oluyor. Ama hemen arkasından işte WhatsApp görüşmesinde "Çocuğu şöyle yapsana, falan deyip, bir de şöyle yap! Bakayım olacak mı? "Mesela evde şimdi oturuyorum. Şu ana kadar, bir haftadır evde oturuyorum ücretsiz ücretsiz 10 seans yaptım. Online olarak... Yani. Ha, akşama buluşalım. Zaten evde yalnızım diyorum; çocukta çalışıyor, "Sağdan tut, soldan bilmem ne yap? Çok mu sıkı tuttun? Dur! Kasıldı galiba, elinin altında nasıl hissediyorsun?", diye seans yapıyorum (gülüyor) yani. Ama tabi bunlar benim zaten eğittiğim aileler, O'nlar benim ne demek istediğimi biliyorlar.

Tabii bunu yapan, para tuzağı yapan insanlar da var. "Halkım size hizmete (gülüyor) devam ediyorum". Ay niye hiç aklımıza gelmemiş? online seans hoop! "400 lira verir misiniz?", diye. Ayıplıyoruz ama onlar kendi mezheplerinde bunu şey yapıyorlar. Hiç düşünülmemiş? Nerede düşünülmemiş? Ben, yıllardır böyle çalışıyorum yani orada aileyi alıyorum, eğitiyorum evinizi de görmem lazım ama gelemem Romanya'ya gelemem, hani Rusya'ya... Sen evden bana videoları gönder, ben seni nerde nasıl kullanabileceksen? Nasıl kullanabilirsin? Diye aile eğitimi olmadan; bu meslek yapılmaz zaten, ev düzenlemesi yapılmadan; bu meslek yapılmaz zaten, diye yani eşimden, dostumdan çok aile listem var yani cep telefonum da. Tabi kontakta olduğum... Ahlaken devam ediyoruz. İyi onlarda öyle devam etsin. Bakalım mayıs ayının sonunda ne olcek? (Gülüyor) Onlar hala hayatını devam ettirecek, biz böyle görüşmeler de yapamayacağız, niye? Çünkü ben (gülüyor) faturalarımı ödeyememeğim (kakhaha ile gülüyor). Öyle.

Ben 86'da üniversiteye girdim. Seksenler işte; he 12 Eylül'de; orta birdeydim. 12 Eylül'de. Şimdi e, 12 Eylül'de o ortaokula ineyim, sonra liseye çıkıyım o zaman. Hani 12 Eylül'e kadar, orta biri bitirmiştım. Herhâlde, tabii. 80'de orta biri bitirmiştım. 81, 82, 83, 84, 85, 85, 86 tabii evet, orta biri bitirmiştım yani o zırt diye kesilişi, gördük. Hemen bir şekilde. Şimdi ben, hani Trakya'da, hani çooook büyük şeylerin içerisinde görmedim. O yaşın da özelliği belki de. Bir de solcu bir ailenin çocuğu da değilim yani. Esnaf adam ay en büyük hani kavga annemle babam arasında kopuyor. Biri CHP'li, öbürü de işte tontiklerden, bir ona, bir ona, oy veriyor. Ondan sonra, annem; Kara Murat, Kara Murat diye sadece Ecevit'e veriyor ve evde büyük şeyler yapıyor. Fakat İşin enteresan tarafını söyleyeyim, o işte, bir Özal'a, bir Demirel'e oy veren tekbir cümlesinden etkilenen saftirik hoş babam, her zaman çok daha demokrat (gülüyor). Her zaman çok daha böyle soru soran. Niye o adamlara oy verirdi? Bilmiyorum? Hemen inanır, hoş... Ondan sonra şey her zaman annemden çok daha şeydi. Mesela; annemin ama böyle her şeyi zaten... Anne karalaması

yapıyorum, bak kaçınıcıya? Mesela; diktatör bir tarafı vardı. Babam mesela dine inanmaz. Niye öyle yaşlı amcalar; çiş kokuyorlar, ayakları kokuyor, derdi falan. Duyarlarsa şey olursun ama ha! falan diyordu. Orayı bir yapacaksın diyor, spor sahası, yüksektedir o, havadar olur. Canlar falan filan yapıyordu. Böyle garip işte. Durup ya da işte, uzaya bakıp, “başka canlılar var mı?”, falan. Bunlar onun replikleri yani. Hep dönüp, dönüp yaptığı replikler... Bir de hep seyahat hali, yani. Avustralya'ya gidecek.

Yani enteresan bir şekilde hani 12 Eylül'ü o anlamda, televizyondan önce öğrendik bir tek işte halamın oğlu, o işte devrimci, mevrimci şeyiyle ama hiç. Gözaltına alındı belki de ama aynı öyle uzuun, işkenceleri biz o arada görmedik. Hani mahallede şeyleri görüyordum. Mesela; halkevi hemen bizim yan sokağımızdaydı. Annem Halk evine gitmemize izin vermezdi ama orada enteresan şeyler olduğunu biliyordum, ben. Ara ara camdan bakmaya gidiyorduk falan filan. Böyle annemden gizli bir iki küçük etkinliğe de katılmıştım ve çok güzel etkinliklerdi. Annem beni niye oraya göndermiyordu? Onu bilmiyordum? Ama çok giren çıkanı da vardı. Yani belki hani benim izoleliğim, hani böyle belki hani bu işi çok daha derin yaşamış insanlar vardı ama biz yani hiç orda değildik. Yani tiki tiki başka yerlerde yaşıyordu. Bir şekilde de izole ediyorlardı belki de. Fakat hani bu kadar izole etmelerine rağmen içerden, içerden mesela; hep solculara karşı bir saygım vardı. Gerçi bizim sülaledeki solcu, sonra en boktan tiplene oldu hala şu anda, “****”, şeyy belediye başkanı olmak için kışını yıkamaktan... Ölsem oy vermem! Yani pis bir şey oldu. Ne denir? Hani dönüşümü fena (gülüyor) olanlardan oldu sonra. Ama yine de benim hayatımda güzel şeyleri de olmuştu. Mesela ilk üniversiteye başladığımda, beni dinsiz yapan kişi Bertrant Russell, *Denemeler* miydi o kitabının adı? Hatırlamıyorum? İncecik bir kitap. Anam önüne gele... Bütün hani o güne kadar öğrendim kavramları bozan bir adam. Aile için çok feci şeyler söyledi. Ondan sonra, işte din için, "Allah yok dedi be ya" ondan sonra (gülüyor) aile işte devletin insanı yönetmesi iç... ne oluyor ya! Dedim hani yönetmesi için en küçük birimdir gibi şeyler... Aaa, sonra bayağı bir tersim döndü ve çok da inandım (gülüyor) yani.

Diyorum ya, hemen inandım. Ya! Dedim. “Adam çok düzgün yazmış ya! Doğru söylüyor”, dedim. Fakat paniğe kapıldım. Hani niye kapıldım? Bunu aradım. O işte üniversitede felsefe okuyordu. Bir kitap okudum çok fena dedim (gülüyor). Üniversiteli “****”. Ondan sonra, buluşalım mı? O da işte, benim oturduğum yerlere yakın bir yerde oturuyordu. Samatya sahile gittik. Dedim işte bir tane kitapta "Allah yok" diyor adam. Falan (gülüyor) filan tadında... hatırlamıyorum. Güzel bir laf söyledi. Dedi tamam dedi. “O boşluğun dolacak yeri vardır”, dedi. “Hani paniğe kapılma! Bak bakalım altı neyle doluyor” gibi bir şey söyledi bana. Bence çok da güzel bir şey söyledi. “Yoktur!” falan demedi bana. Ondan sonra, okumaya devam et dedi. He öyle mi? Dedim ben.

Ben başladım, her şeyi okuyacağım diye. Bir de asosyalsin, üniversiteye yeni başlamışsın, kimseyi tanımıyorum. Küçük kasabada, tanınan bir ailenin kızı olarak geliyorsun, İstanbul'da bir

hiç ... (gülüyor). Hani bir tane çocuksun sadece. Kimsenin kıymetlisi değilsin. Ondan sonra öyle de çok da sosyal falan değilmişim. Öyle hemen, cik cik arkadaş yapamıyormuşum. Niyeyse yapamadım. E, n'apıyım o zaman? Dedim. Kitap okiyim bari dedim. İşte nerde kitapçı var? Cağaloğlu'nda, haydi yürü Cağaloğlu'na, ara sokaklara gir, işte sol yayınları sosyal yayınları, işte bilmem ne yayınları... Öyle topluyordum kucak kucak kitapları eve geliyordum, okuyordum. Anlıyor muydun? Hayır! Bence anlamıyordum (kahkaha ile gülüyor) çünkü o kadar bilmediğim terim var ki! Bu ne ya! *Birikim* buldum ondan sonra. İşte onları okudum. Ondan sonra onlar biraz daha böyle, e, mesela Sol yayınlarıyla, Birikim Yayınları arasında sanki yüzyıl farkı varmış gibi böyle şey hissediyom; daha modern bir şeylerden bahsediyorlar diyorum. Bu tarafta daha böyle, uuumm, kitaplar, bunlar falan da onları da almam lazım diyorum. İşte sosyalizmin ABC'si mi? Bilmem nenin bir şeysimi? Bu arada da garip garip dergilerde okuyom. Şimdi onların adlarını tamamen silmişim. Gönül istiyor herhâlde onu. Yani sağın da acayip kitaplarını okuyorum, dergilerini okuyom. Çünkü tezgâha gittiğimde bütün dergileri alıyorum. Böyle hani, kendim yargıya varacağım ya! Bir sürü, çok bilgi de okudum orda ama o çok bilgiler çok da işime yaradı. Onların düşünüş biçimlerini anlama konusunda bence. Bazı yönleriyle aslında çok benziyordu bazı dergiler. Hangisi sol? Hangisi sağ? Karıştıracak (gülüyor) kadar da sivriydiler ve çok benzer bir yaklaşımı vardı. Böyle şey oluyordum, yani bunlar kardeş olabilirler ya!

Dediğim şeyler, yayınlarda vardı. Bazı yayınların da içi çok boştu falan. Hayatımın en çok dergi okuduğum, en çok yayın okuduğum dönemi herhâlde benim üniversite 1 ve 2 aralığıdır ama her şey yani önüme düşen her şeyi okuyorum. İşte bir de zaten, çok zor bir okul, yani tıp dersleriyle başlamışız. Böyle hacamat bir kap kaç içinde ayrıca (gülüyor) okuyordum da yani. Ama tabi sınıfta da kalmamış olmam gerekiyor. Böyle şey; 7/24 okuduğum bir aralıktı. Ve işte asosyal olduğum için de İstanbul'u tanıma anlamında, her yere yürüdüğüm ve hani keşif yaşadığım bir dönemdi. Bence bayağı keyifliymiş hani...Tek başına yapılan aktivite anlamında. Ya şehrin şemasını çıkardığım, mahallelerin birbirlerinden farklarını gördüğüm, ondan sonra ve sadece hani mahallelerin değil şeyin de kültür de değişiyor, bina yapıları bile değişiyor. Üç aşağı beş yukarı aynı şeyler vardı. Ama dizilim değişiyor, balkonların yönü değişiyor, balkonsuzlukları görüyorsun aynı zamanda. Ondan sonra, sokakların genişlikleri bile değişiyor. O dar sokakların, he, bazıları çok samimi, bazıları çok karanlık, bazıları sırtında yük var, bazıları hani "ben bilerek böyle yaptım!", tadında (gülüyor). Ama ben bu sokak ve şeyi, kapıları da zaten çocukluğumdan da çok severim. Bizim "****" ablamız vardı. Annemin temizliğine yardıma gelen. Ondan sonra hayatımda gördüğüm en kadının kadın, en karizmatik tiplerden biri oydu. Annem de bile o karizma yoktu. Abla ağzını açtığında, şey yapardı, yani dikkatle dinlerdim. Bir de "****" teyze vardı. Beyaz saçlarıyla, oo, ikisi hani kadın modeliydiler böyle. "İşte bu! İşte bu!" "Ya bu olacağım" "Ya bu olacağım", şeklinde. Hani otoriter sesiyle, "****" abla "****", o beyaaaz, o bembeyaz saçları ile arkada topuz, yaşlandığımda, ben öyle olacam, diyordum. Bembeyaz topuzumla karizmatik, inci küpeleer, inci kolye falan. Yani ben de o kadının memeleri de yooook, omuzları da yooook, ondan sonra... da

yok! Hiçbir zaman da olamayacağım ama olsun! Olsun! Yani hayaller, (gülüyor) gerçeklikler (gülüyor) o karizma... Neyse ya. Yani böyle etkileyen kadınlardı beni. Şimdi "****" ablalara sık sık gidiyordum. Kızıyla çok anlaşamıyorduk çok, ben onu... yani çok kavga ederdik. İşte, annem; git işte. Gönül ablaya, bunu götür. Bunu da şey yap, sor, yarın ne gelecek falan filan çingene mahallesinde. Mesela ben, işte hani kapılar ve yapılar demiştim ya! Şimdi geniş geniş böyle sokaklar falan ohh! "****" zaten düzlük. Hani yokuş dediğin yer şöyle 10 derece eğimli. "Ay bu yokuş beni öldürüyor "(gülüyor) denilen yer hangi yokuş? Bakıyorsun, yokuş yok. Yani ona yokuş derler. Gelsin onlar, göreyim ben onlara. Şeye gidiyorduk. Onlar tabi kapalı toplum. Hani çingenelerin mahallesi var. Yukarıda var, bir aşağıda var. Biz yukarıdaki Fevzi Çakmak'takilerle ilişki halinde değiliz. Bu taraftaki Flamingo yolundakilerle tabi dizilerin etkisi olarak. O taraftaki çünkü onlar çalışan daha fazla işte davulcu kocası Ali, Ali, Ali bir şey, abi davulcu, her düğüne o gider zaten. Da işte Çingeneleri beğenmezler, pis derler, bilmem ne falan, yani hepsi temizlik işi yapıyorlar. Yaşam koşulları gerçekten çok kötü iç içe, fakat o kadar da kötü değil. Bak ben de hayallerimi kuruyorum. Hani mesela; işte komün evler ya da tek başına kendi ev yapma hayalleri, yarısı İspanyol, hani böyle kapalı, iç bahçeli alanlar düşünüyorum. Yarısı şey niye? Çünkü o iç bahçede, onlarca çocukla birlikte, onlarca anne vardı. Yani bayağı İspanyol yaşıyorlardı onlar ve ben oraya gitmekten çok keyifliydim. Sadece şeyi sevmiyordum. Hep böyle daracık bir koridordan girersin, evlerin arasına böyle çok dar yaparlar. Orda bir tırsardım çünkü. Gece gönderildiğimde... Gündüz şey yapmam ama o koridoru, hani dışında ne olduğunu biliyorsun ya! Sihre açılır gibi. İşte sonra hani filmlerde de görüyorsun bunu. Suriye'de de var, Almanya'da da var, şurada da var, burada da var. Hani o iç bahçelerin, suların olduğu, bizde yalaklar ve şeyler şeklinde betondan yapılmış böyle, elle hani şekil verilmiş ocaklar ve musluklar. Ondan sonra avlu tertemiz. Kadının biri orada çamaşır yıkıyor, biri buradan, işte çocuklara bir şeyler yediriyor falan. Herkesin çocuğu yani "çabuk eve gel!" falan diye bağıyorlar tabii ki. "Osman, işte bilmem neee?" falan diye böyle cıvıll, cıvıll bir gürültünün içerisinde...Ben çok zevk alıyordum, çekirdek çitliyorduk bizde işte.

Aa bak nasıl silmişim ya! "****" ablayı hatırlıyorum. Kızın adını hatırlayamıyorum? Gelirse galiba. Herhâlde. Böyle çekirdek çitliyorduk falan filan Ondan sonra valla bana çok cazip geliyorlardı. Yani işte, işte, çingenelerin çocuğuydum orda. Daha büyüdüğüm (gülüyor) zamanlarda da keyif alıyordum. Mesela; düğünleri vardı, düğünlere giremiyordun. Bir kere annemle işte bir kere, iki kere işte düğüne davet edildik. Allah'ım ne düğündü o! Kaç tane elbise giydirildi, çıkarıldı? Halılar döşendi. Ondan sonra görmediğim danslar gördüm orda falan. Çok etkilenmiştim ondan sonra. Sonra oğlu da çok yakışıklıydı. Devetüyü ceket giyiyordu. Modaydı o zaman devetabanı mı? Devetüyü, devetüyü o sarı ceket vardı ya! Çok yakışıklıydı (gülüyor).

Ben zaten hep zurnacılar ve davulculara âşık olurdum düğünlerde (gülüyor-kahkaha ile gülüyor). Mesela; orkestraya bakardım. Sonuç; bil bakalım ne oldu tabi? (Kahkaha ile gülüyor) Aldık

doktoru, zurnacı yaptık. (Kahkaha ile gülüyor) Ondan sonra, yani bayağı bir şey olurdu mesela; bizim dedemin bahçesi ve bizim bahçeler hepsi bir bütündü arkada, düğünlerimiz orda yapılırdı. Ondan sonra, işte kazan kazan yemekler yapılır. Zaten babaannem yaşarken kazan kazan yıkamalar yapılıyordu. Böyle cadı kazanı gibi. **O cadı kazanları bana çok uzak değil o yüzden yani.** Hayallerimde ve şimdi ciddi ciddi cadı da olabileceğimi düşündüğüm zamanlarda vardı yani. Fiauvvv diye. Külü gördüm mesela. Külle beyazlatmayı gördüm. Hani kül suyundan şey yapmayı gördüm. Babanne... Kazanlarda cenaze için ve şey için hani düğünler için, pilavların düğün çorbalarının ke... neydi? Keşkek değil, aman keşkül, keşkül keşküllerin, keşkül müydü ya? Yo! Şey, zerdeçalla yapılan? O sarı yani böyle yani incecik kaba konulur. Allah'ım kaç tane yiyessin gelir ama e, niye onu da minicik koyarlardı çok mu pahalıya gelirdi? Bilmiyorum. Safranla mı yapılırdı o? Zerdeçalla yap...Zerdeçal, zerdeçal. Sarı bir toz. Ya neydi ya? Biz onu yediğimiz? Neyse, hatırlarım ben onu.

Neyse, öyle yani o arka bahçenin öyle çok fonksiyonel kullanılıp; düğün, dernek, cenaze... Bu arada dedem sünnetçiydi. Allah, Allaaahh deyip çocukları travmatize ettiği sahneler (gülüyor) hepsini yaşadım (gülüyor). Yani iyi ki oğlan çocuğu değilim (gülüyor) dediğim zamanlardı, o zamanlar. Ondan sonra o çocukcağızlar ne oldu? Nasıl kesildiler ben bilmiyorum? Ne travmalar (gülüyor) bıraktı da... Bende bıraktı. Onlarda daha çok... Ama ödülü vardı, lanet olsun. Kimse bize şey yapmadı. Yani ne altınlar topladılar ne işte kumandalı arabalar aldılar ne şeyler aldılar? Biz gizli saklı! Yaaa, yaa gizli saklı. İşte. Boli veli, ne boli veli? Beli ağrıyor, anla, sen yani çocuğun üstüne gitme sessiiizce... Regl olduk (kahkaha ile gülüyor). Kutlamalarla değil yani.

Neyse sonra onu Duygu Asena yazdı. Halka duyurdu, "Kadının Adı Yok" diye. Ben de çocuğuma dedim, düğün yapacağım (gülüyor) şeyini, ama yapamadım kısmet olmadı. Gelen de olur muydu? Bilmiyorum? Tabii ki. (Gülüyor) Heyy! Regl oldu... Dan dara dan dan dan, diye. (Gülüyor, kahkaya dönüşür) sülaleyi topladığımı düşünüyorum, halamları falan... Ne düğünü yapıyoruz? Regl olma düğünü. Güzel olurdu. Yapamadık. Kısmet değilmiş. Başka biri yapsın artık.

Ondan sonra, ben üniversitedeydim, gene daldan dala gezmeye başladım. Yok Ortaokuldaydım. Neredeydim? Evet, ortaokulda işte, her şeyi, kafamın çekmeceleri öyle karışık ki! 12 Eylül'ün ölü ve arkası bölümünü anlatıyordum ben aslında. En etkili şeyi gösteren din öğretmeniydi. Adam,12 Eylül öncesinde cillop gibi bir adamdı ve dinler tarihi anlatıyordu. Bildiğin Dinler Tarihi ama bu Yahudilikte böyle, çok dinli ülkelerde, hani Budizm, Hinduizm bunları anlatan adam. O arada da 12 Eylül'de, bir de askere gitti geldi O. Kısa dönem gibi mi? Çok çabuk gitti geldi adam. Çünkü birinci sınıfta da vardı, ikinci sınıfta da vardı. Eee? Uzun dönemdi o zaman askerlik. Nasıl çabuk gitti, geldi? Neyse,12 Eylül oldu birdenbire hoca, öğretmen masasının üzerinde bize namaz kıldırılmaya kalktı. Ondan sonra bayağı, masanın üzerine çıkarıp şey yapacak. Bir pis adam oldu. Öbür dinleri bıraktı. Anlatan adam olmaktan çıktı. Bir yaratığa döndü. Ondan sonra çirkinleşti,

dayakçı oldu. Dayak da atmıyordu adam. Adama şey, içine cin kaçtı yani. Böyle kâbus gibi bir şey oldu. Sağ olsun. Benim korktuğum zamanlardı o zaman. Hani ödüm patlıyordu. Hani cinsel anlamda da şeyde de dayak (gülüyor)anlamında da ama birilerini tetikledi. Ama içerden de hayırı tetikliyor ya böyle dayatmalar. Ondan sonra, meğerse onlar iyi günlerimizmiş. Şimdi, o aynı şeyleri ben din üzerinden bir daha yaşadığımda; ben ortaokul, ilkokul, lise hayatım boyunca öğrendiğim dini bilgilerin, hani temel şeyler üzerinden olduğunu gördüm. Hani çok da fazla şey yoktu. Anam anam "****"a öğretilenleri görünce, hani bir, hani yetişkin gözüyle baktığında tamam. Ha ulan bak orda şu bu falan filan deyip şey yapıyorsun. Hımm, demek ki önemli bir aileymiş. Ha bak şu dönüşüm ticari bir amaçları da vardır onların falan diye koyabiliyorsun ama, işte Kureyş Kabilesi, amcaoğlu, kim kime verdi? Nasıl verdi? Vesaireler üzerinden, çocukların kafasını, hani, tarihi safsatlarla ama bunu hani bir bok varmışçasına anlattıklarını görüp, süslediklerini gördüğümde; anam anam okumasa daha iyi falan dedim. Sağ olsun "****" üzerinden dinler tarihi, (gülüyor) yani İslam Tarihi üzerine de bir şeyler öğrenmiş oldum. Neyse ki; oradan çabuk çıkardık, hani konservatuvarla birazcık orası elemine olmuş oldu ama daha çok şey de bilebilirdi yani. Manasız manasız, gerekli gereksiz hani. İlla bir dinler tarihçesi ya da İslam tarihçesi olmayacaksa, şart da değil yani. Yani bomboştu yani. Ne oldu? Ne diyecektim ya? Orda bir şey diyecektim, yani çok ağır yaşadık. Mesela işte şeyler girmeye başladı işte, askerlerin Milli Savunma dersleri. Milli Savunmalar. Ondan sonra, 'hazır ol'u uygun bulmayan, subaylar gelir, işte o şablon bilgiler. Lisede, liseye geçtiğimde, iyi bir öğretmen vardı. O cesaret etti bence. Ama tabi biz o cesaret miydi? tam olarak bilmiyorum. Ya cesaret etti, aradan hani biraz zaman geçmişti. 12 Eylül yasası! Lisedeyken konu buydu. Bize verilen konu: "anayasaları karşılaştır", İşte 60 Anayasası falan filan diye. Biz bunu artık (gülüyor) oturduk, çalışıyoruz. Bak şimdi, 12 Eylül gelmiş sana ne? (Gülüyor) Ondan sonra tabii ben şimdi, bir kaynakçı kişi olarak, kişiler üzerinden gideceğim. Kim var? Kim var? Bilmem ne falan. Okuyoruz, okuyoruz bakıyorum. Cık, ya bu çok kötü bir şey ya! Bu ne demek? Önce anlamaya çalışıyorsun, yasa dilini anlamıyorsun ya! Ondan sonra öğretmenin cümlelerinden anlıyorum ki; sonuncuyu beğenmem lazım. Yani şu iyi, bu iyi falan. Ondan sonra ama biz ona bir türlü ikna olamadık. Ondan sonra, nasıl yaptık bilmiyorum. Herhâlde bir şekilde, abilerden de çok fazla anlamayınca, biz kendi kendimize böyle bir şablon hazırladığımızı hatırlıyorum. İşte başlıkları oradan aldığımızı hatırlıyorum. İşte kadın, işte iç hukuk, cart curt bilmem ne? falan gibi böyle bir şeyler...Annem, stokçudur. O evden bir gün çıkabilir diye umuyorum. Hazırladık, tartışmaya açtık. Ondan sonra, işte yasaların tartışması üzerinden sonra tabloya hazırladık. Ondan sonra, onu şey yaptık. Yani, 12 Eylül yasasının çok boktan olduğuna dair bir sonuç çıktı orda. Öğretmenin yanaklarının, kıpkırmızı olduğunu hatırlıyorum. "Yanlış anlıyorsunuz! Yanlış anlıyorsunuz!" diye... Arkadan da Milli Güvenlik dersi, vardı. Bayağı bir tırstık yani o gün. Ondan sonra, dayağı da dayağımızı da yedik o adamdan zaten o gün, yani. İçeri girdi, o gitti, kadın böyle çok sinirlendi ama "bir terslik var hocam" diye bağıırıyoruz ama... Bunu hani, solculuk yapmıyoruz. Gerçekten orda gördüğümüzü... Bu böyle diyor, bu böyle diyor ya hatırlamıyorum bile, hani içeriğini. Fakat bir şekilde beğenemedik o sonuncuyu. (Gülüyor)

Sonuncuyu. Yani; yanlış yanlış, yanlış yanlış, diye diye şey yaptık. Kadın kıpkırmızı oldu. Dersin sonucunda; biz ödevden baya kötü de not aldık. 55 mi? 60 mı? Ne verdi? Yani becerememişiz gibi. Bence çok iyi çalışmıştıktık aslında. Öğretmenler haklıdır. Becerememişiz demek ki. Ondan sonra, Milli Güvenlikçi geldi sonra. O tahtada da bir önceki şey; anayasaların karşılaştırmaları duruyordu. Ondan sonra arkasına şöyle döndü, "bu ne?" diye bağırdı. Ondan sonra, önceki dersten kalmış, silelim mi hocam? dedik. "Sizin ne haddinize? kim bunları böyle yaptı?" falan; hatırlamıyorum ne gördüyse orda? Hangi cümleyi gördüyse ve hoşuna gitmediyse, bir şekilde kendi şey yaptı. Hani sen bunları nasıl karşılaştırırsın gibi miydi? Hiç hatırlamıyorum. O derste baya dayak yedik. Soru soruyor, beğenmiyor, çat vuruyor, çat vuruyor, ya çok feci vuruyordu. Eli de çok güçlüydü. Neyse o sonra çabuk gitti. Onlar çünkü değişiyordu. Herhalde subaylar değişikçe şeyleri değişiyordu. Sonra ponçık bir tane geldi. O iyi bir insandı, yani öyle insan dövme sevmeyen bir subaydı. Ondan sonra...Nefret ediyordum, Milli Güvenlik derslerinden yana çık! diye falan yap falan. Ne öğrendin? dersin, hiçbir şey. Bir şeyler ezberletmeyi, hani hani, apoletlerden tut bilmem neye kadar bir sürü. Ama yani Milli Güvenlikle ilgili, bence anlatılabilecek çok güzel şeyler olabilirdi. Al işte! Milli Güvenlik, hani, şu anda, salgın anında bileydik o zamanlardan (gülüyor) kalan bir bilgimiz olaydı. Belki güvenlik şeyinde, hani ilk yardım dersi gibi. Hiçbir şey öğrenmeden geçen ilk yardım dersleri gibi yani.

Ondan sonra. Yani bana "****" şeyden liseden, kalan bir coğrafya öğretmenimdir. Odan mutlaka bahsedeyim burada. Yani bir İngilizce öğretmenim, bir coğrafya öğretmenim. Hani düzgün bir insan olarak. Şey yapmıştı. Hani bir kavramla ilk defa karşılaştırmıştı beni. Derse geldi, soruları sordu. Ondan sonra, kopya "çekmemenizi umuyorum" deyip çıktı. Yani "kendinize kötülük yaparsınız" dedi ve çıktı adam. Benim gözlerim fal taşı gibi açıldı. Listeyi, lise 1 ya da lise 2'deydik. Ondan sonra tabii ki adam kapıdan çıktı, herkes kopya çekmeye başladı. Tabii ki, ondan sonra çekemedim.

Yani zaten öyle çeken biri de değildim ama hani, bilmediğim sorular vardı. Yani ya ya... kesin eksik alacağım, çekemedim. Fakat, bir onu söylemişti bu adam. Ben 70 aldım, bütün sınıf 100 aldı orda. İkinci bir şey daha söylemişti. O, o adamın söylediği; ben sana ne öğretirsem öğreteyim, kendi bildiğimin yüzde 80'idir o. Onun için sen 10 üzerinden 8 al diyordu bana, üstüne bir şeyler okursan, o zaman 10 alırsın demişti. Onun için ben bunu hep düstür edindim. O adamın söylediği o lafı. Yani, birinin anlattığı, hani süzölmüş bir şeydir ama tam değildir. Sen üstüne katarsan o zaman on olacak. Onun için kendi değerlendirmemi hep sekiz yapardım öyle. Hani, 10 verirlerse, 8 aldım ben. Şimdi bunun üzerine daha çok şey (gülüyor) falan gibi bir şey oluşturmuştu. Yıllar sonra, işte o hala "****"de yaşıyor. Antakyalıydı. Yıllar sonra karşılıklı iyi anılarımızı anlatıyoruz işte. Ben ona şeyi bunu anlattım. Siz gittiğinizde, "zaten o etkiyi kendi içinize oturtmaktı derdim", dedi adam. Hani şey yaptığınızda, ondan sonra da valla bende işe yaradı dedim. Ama yıl sonunda notu tek 100 olanda bendim bu arada. Adam orda da şey yaptı, ben zaten dedi, hani çekmeyene,

tam puanla bitirdim. Nasıl yüze tamamladı? Kanaat vermiştir herhâlde. Çünkü birinden 70, öbüründen 90 almıştım, yüze çıkması zordu. Neyse, onun da benle ilgili bir anısı varmış. İşte 12 Eylül sonrası iğrenç bir müdür, bununla uğraşiyor. Çünkü Antakyalı. Kafada daha solcu gibi herhalde. O zamanlar içerisinde hani ama bir okulda barınacak kadar da, olması gerekiyor herhâlde. Şey, ben de hayal meyal hatırlıyorum. Uğraşıyormuş bununla. Hani hem Arap kökenli olduğu için hem hani şey olduğu için, şey yapıyormuş; ensesinde boza pişiriyormuş.

Bir gün müdür geldi bizim sınıfa, şey dedi hocanızdan dedi, “hocanız size” dedi, “şey anlatıyor mu?” İşte tarihi, coğrafya derslerinde işte, tarihimizden de bahsediyor mu? Neyse hatırlamıyorum yani. Bir şekilde hani net sorular soruyor. Mesela; bir şey gibi hani böyle, “vermesi gerekeni veriyor mu?” gibi. İşte onu el etti, bunu el etti, hoca da böyle sinirli sinirli gördüm, çünkü arkasından da çıktı zaten. Ondan sonra, işte şey yaptı. Bana bir şey sordu, ben bir şey söyledim. Falan filan ondan sonra, o olay öyle olmamış, sonra yıllar sonra hoca anlattı. Şöyle anlattı, onu. Yani sen dedi çok cesur bir çocuktun dedi. Ondan sonra, müdür bana sormamış, ben kendim atlamışım. Ondan sonra, ben öyle hatırlamıyorum hiç hani şeyi de ya da mecbur hissetmişimdir (gülüyor). Hani ben bir şey söylemem lazım deyip, hissettim herhalde. Şey demişim; anlatıyor hocam demişim, “haa, Mustafa Kemal'den bahsediyor mu?” falan gibi bir şey söyledi. “Anlatıyor hocam Samsun diyor, ondan sonra Samsun'a işte Atatürk şöyle çıktı diyor, ondan sonra işte İzmir'den bahsederse hani şey kuruyemişler, bilmem neler? Tütün bilmem ne derse? Fabrika diyor”, falan diye sen böyle çat çat çat dört, beş kalem söyledin diyor onu. O müdürün de alı al, moru mor oldu, diyor. Çekti, gitti diyor. Ondan sonra sen beni çok fena kolladın dedi. Ama benim haberim yok. Yani anlat yani bir de müdürü sevmiyorum yani çeksin gitsin istemiş canım herhalde ona benim o söylediğim şey ona çok iyi gelmiş ama hemen müdürün arkasına koşarak gitti zaten. Orada kıyamet kopmuş herhalde. Adamın ayağını kaydırmak diyorlardı ve hani zulmetmek istiyorlardı. Neyse adamın işine yaramış, o da benim çok işime yaradı zaten. Demek ki bir şekilde öğrettiği ahlakı, şey yapmışım. Hani, verimli tarlasıymışım bende demek ki onun.

Öyle, kahve içerken bu sohbeti de bir gün yaptık işte. Hani “****” gittiğimde, bizim meşhur bahçemizin “****” ondan sonralığıma, şimdi o bölümler ne kadar dolu yaa!... Anlattıkça anlatılıyor. Oradan acayip birikmiş (kahkaha ile gülüyor) “****” var, (kahkaha ile gülüyor) hiçbirini kullanamamış olmakla birlikte, kadın olmaya dair şeylerimi anlatıyım mı? Bak şimdi, bütün çıplaklığıyla (gülüyor) anlatıyorum (kahkaha ile gülüyor).

Kadın olma öyküme kadar (kahkaha ile gülüyor). Çünkü o da fantastik bir öykü. Şimdi, ya, ebundan ne kadar zaman önceydi ya! Bir beş, on sene önce İzmir'e gittim. Ondan sonra, valizimi açtım, bir baktım. şey, baya muhafazakar giyiniyorum. Yani her tarafım kapanmış. Niye? Çünkü ben İstanbul'da yaşıyorum. Yani resmen tatile gitmiş gibi değilim, açılmıyorum. Çünkü tırsak olmuşum. Tecavüze açık bir hal almış ortalık. Annemin bir lafı var; o hala daha taşıdığı için, her

yere dev valiziyle gittiği için hatun, iki tişört giyip hep de yıkanmasına rağmen, “****” burası çok muhafazakâr bir şehir dedi. Bunu da 2 sene ,3 sene önce söyledi. Dedi: “****”de giydiklerimi burada giyemedim yavrum dedi. Aşağıya indiğinde utanmış kadın. Ama şimdi hala görüyorum, annem böyle; göğsü açık memelerinin çizgisi gözükür, askılı, maskılı giyer bir de hala da hani, bahçesinde otururken hani, kollar, bacaklar çıplak çok rahat otururlar. Geçen de olsa, laf da atar falan filan... Trakya zaten genel olarak gevşek bir yerdir. Hani şey değil öyle, bizden böyle büyük tecavüz vakaları, şeyler çıkmaz. Çünkü mesela; âşık olduğu kız başka biriyle evlense, düğünü basar çocuk, sonra, düğünün sonlarına doğru rakı ve yemek faslında, kızın düğününde finallenebilir yani durum. Hani ikna edilir o çocuk. Öyle bir şeydir yani böyle büyüük işte, namus cinayetlerinin olduğu bir yer değil hani. Olan yerleri de varsa bilemem. Evet, küçük kasaba ahlakı, orda da vardır. Köylerden daha zordur gerçekten de. Yani köyden her çalılıkta bir şey geçebilir ama kasabada işler biraz daha zordur gerçekten. Çünkü kasabada ikisinin arasında sıkışıyor. Yani hiçbir özgürlüğünde yok aslında. Böyle hani o, aman o meşhur kızlığı kaybetmeme üzerinden; eli eline değmesin, gözü gözüne bakmasın.

Bütün sınıf arkadaşlarımı toplayıp, dükkâna gittik. Babam para kazansın, çünkü pastacı. Hani başka bir pastanede buluşmayalım ya da kafede, bizimkiler kazansın, diye götürüyorum. Babam böyle yapıyor bana. Çekil o çocuğun yanından. Ne oluyor? Bak sana 20 kişi getirmişim. Bir poğaçaya, bir çay yiyeceğim (gülüyor) hani. Sen de beleşe vermeyeceksin. Huyunu biliyom senin. Yani indirimde yapmayacaksın. Yani kazan diye getirmişsiniz insanları oraya, oturma o çocuğun yanında, oturma o çocuğun yanında... falan diyor yani. Kakara, kikiriyiz yani. Bari orda bari, gözünün önündeyim. Ne yapabilirim ki? Hani niyet olsa n'apıcam? “****” mu diyeceğim yani? Hani öyle bir ufkumu yok zaten (gülüyor). Bak şimdi, köşe taşları söylüyorum. Ölümüne aşığım. 3 yıldır aşığım. “****”la âşık olmuşuz.

Ondan sonra, lisedeyiz. Bak lisede işte cehaletin üzerinden bir şey daha... Kendi hayallerimde neler kuruyorum? Sorma yani, böyle muni muni falan (gülüyor) tadındayız. Yani, oooooo, yürüyo, gidiyo! Ondan sonra, teneffüs oldu. Sınıfa geldi. Tek başımayım, oturuyordum şey de. Ondan sonra bir tane köylü çocuk vardı, köyden gelen çocuk. Onu bir çıkardığını hatırlıyorum. Kapıyı kapattı geldi. Beni yanağımdan öptü. Tamam mı? Bir de bir şey verdi bana. Hediye gibi bir şey verdi yanağımdan öptü. Anam, anam, anam, anam, anam, anam. Ben (gülüyor) sinirlendim. Nasıl sinirlendim. Vay! benim adımlı çıkardın da kapıyı da kapadın da vay da bilmem ne de? falan tadında diye... Öyle Bir sinirlendim ki! Bağırıyorum, salak! O da iyi öpemedi. Hani daha güzel öpeyim, diye kızdığımı sanıyor. (Gülüyor) Ben hızla gidip kapıyı açtım. Yeter ki konu komşu bir şey demesin. Zaten şey, hemen o köyden gelen çocuk böyle yaptı bana, falan yaptı. Öpüştünüz mü? Yaptı. Bak yanağımdan öpüldü, ben ciddi ciddi, hamile kalacağımı sandım (gülüyor). Düşündüğüm bir an olmuş mudur acaba? Ayıp yaa. Böyle de bir cehalet olabilemez. Ondan sonra mastürbasyon keşfini anlatıyım? Bu da şey, hep başkalarından duydum. Hiç kendim keşfedemedim (gülüyor). Şeye, ilkokulu mu bitirmiştik? İlkokulu bitirmiştik. Lise, orta okuldayız.

“***”, cadaloz, anlatıyor. Diyor ki; “bak işte böyle bir şey var”, diyor. Ondan sonra işte mesela diyor, yastığı alıyorsun diyor (gülüyor). Okula gidiyoruz ama yolda anlatıyor bunları falan. “Böyle enteresan bir şey oluyor” falan (gülüyor) diye anlatıyor. Acayip keyifli falan (gülüyor). “***”, o da keşfetmiş. Başka türlü versiyonunu anlatıyor. Ben böyle bir onu dinliyorum. Hiç uyanmamış belli ki bende olay daha (gülüyor) hani öyle bir keşfe gidecek zaman yok. He! He! He! Kulak veriyorum bir ona, bir ona. Bilmiyom ben? Falan filan tadında öyle gitmiştik. Ondan sonra evet öyleymiş. Hemen yani öğrendiğimi, uygulamaya geçireyim şimdi, falan. Bir bölüm bu!

Neyse üniversiteye geldik. İşte artık ben, üçüncü sınıfta ancak dışarıyı görebilecek bir hale geldim. Çünkü sosyalleşmeye başladım. İşte, kulüplere girip, kulüplerde tiyatro koluna git! Ondan sonra, işte “***” dergisi çıkarılıyor, onun şeyine, toplantılarına git! Ondan sonra "ay bu solcu kızlar, niye bu kadar bakımsızlar? Çünkü ben tulum giyiyorum, birtakım makyajlar yapıyorum, falan filan, bir takılar böyle; seramik takılar takıyorum falan filan. Ondan sonra ama hani, oraya da gidiyorum falan böyle. İnanılmaz bir şey yani “***” dergi çıkarmak için gidiyoruz, gözüm şey arıyor. Bak! Üniversiteye başlamışım. O kadar kofti, ikinci, ikici sınıftaydım ben herhâlde şimdi. Yok üçüncü sınıftaydım. Yok ikinci sınıftaydım. İkinci sınıftayken “****” toplantılarına gidiyordum. Şey arıyor gözüm, hoca arıyor. Yani o dergiyi çıkarmak için hoca arıyor. Baya, böyle insanlar kendi aralarında da sen bunu yaz, sen bunu yaz, falan diyorlar. “Gerçekten mi?” falan oluyorum ben. Ya inanamıyordum yani. Ama soramıyorum da. Çok büyülendiğimi hatırlıyorum. Tabii yine âşık olmuştum orda da. En çok gülen adam olarak. “***” göbekli, çok yakışıklıydı (gülüyor). Tam baba olacak tipmiş aslında onu düşünüyormuşum o sırada. “****” ile çıktım entelektüel anlatım ve “***” koşturmasını yaptığı için. Ondan sonra, ama sonra göbekli bulmadım, niyeyse? Bulsaydım, bak ne güzel. Babiş babiş üstünde otururdum (kahkaha ile gülüyor) ondan sonra, kollara gidiyorum falan işte. Diyorum ya, hep âşık oluyorsun, öyle bir yandan bakıyorsun falan. Kot ona yakışıyor mu? Bu buna yakışıyor mu? falan şeklinde. Yani kafa bir karizmaya âşık oluyor, bir görüntüye âşık oluyor, bir karizmayı âşık oluyor, bir görüntüye âşık oluyor falan. Neyse işte, ilk defa öpüştüğümde üniversite üçteydim galiba. Ki hani çok da şey değildi, düşününce, 19 yaşında falandım çünkü ben; on altı buçuk gibi gitmiştim. On yedi buçuk, on sekiz buçuk, on dokuz buçuk. On dokuz buçuk yaşında daha ancak öpüştümdüm ben. Ama hiç keyif almadım. Hiç öyle hayal ettiğim gibi olmamıştı. Pembe romanlar vardı ya! Onları şey, erken zamanlarda ablaların romanlarından, okuyorduk işte, böyle oldu falan. Orda tarifler vardı. "Bir kelebeğin kanadı gibi, açıldı dudaklarım" (gülüyor) falan filan gibi. Aynen öyle tarifle şey yapmıştım. Oradan öğrendiğimiz için. Hiç anlamı yoktu ve hiçbir şey (gülüyor) hissetmemiştim. Yani sadece, çocuk da yakışıklı değildi zaten. Sadece; sevgilim olsun. Benim de olsun ya diye yapmıştım. Ondan sonra bir de entelektüel solcu havalarımdaydım. Bütün negatiflerini alıp, sonra şey yapabileceğim bir çocukcağızdı. O da başka şablona sıkışmıştı. Yıllar sonra bunu onunla konuşma şansımız olmuştu. Çok bozulmuştu (gülüyor). Çünkü analizini yapmamış (gülüyor). Bana küstü! (Gülüyor) Neyse, şimdi, bekaret mevzusunu da hallettik; bir senenin sonunda. Rezaleti şimdi ben sana

anlatıyorum. Kızcağızın sıkışmışlığının şeyi. Ben zaten evde bile donla gezen, çıplak dolaşan bir tipim yaa. Ateşli hatun. Yani çorap giymem, şey yapmam falan. Hani böyle kat kat hiç olmamış bir insanımdır. Sevgilim geliyor. Eve (gülüyor). Külotlu çorap, üstüne kadife eşofman, kadife eşofmanın üstüne de kemer (kahkaha ile gülüyor). Katmanları, katmanları, (kahkaha ile gülüyor devam ediyor) hay sökemecek mi? Ya sevişmem diyemem. Bu nedir arkadaş? Rezaletin dibi (kahkaha ile gülüyor). Allah'ım, ya rabbim! Çok acı çektim yani o kadar, beceriksiz bir kızcağızdım ki yani.

Neyse sonra ama en sonunda bir yerde kadın olmuşum ben. Onu da sonradan öğrendim çocuktan. "A ooo sen kadın olurken bile, bu kadar olay çıkarmıyordun?", diye falan. Şimdi bu açmazı çok pis yaşıyorsun ya! Yani bir tarafın artık bitir gitsin bu iş hani, kafandan bu sorun kalksın, diyor. Bir taraftan da sonradan evlenilebilecek mi acaba? "Erkekler bu konuya nasıl yaklaşıyorlar?" (gülüyor), diye merak içerisinde. Ondan sonra sevgili bulabilecek miyim? Hani bu Türk erkeğidir, sonra da ikinci sevgilim bu olayda sorun çıkaracak mı? Bilmiyom yani, hani. Okyanus gibi bir şey yani. Çok da tartışılan bir durum değil. Hani solcuların arasında problem yok ama dış dünyada durum nasıl bilmiyorum? Yani. Ama bilmiyorum? Orada da solcular öyle diyor ama, öyle yapıyorlar mı? Onu da bilmiyorum. Yani bunların hiçbirini aslında hani sözle, özün birbiriyle tutup, tutmadığını bilmediğimiz zaman dilimi aslında. Ondan sonra, ya da benim için bilinmez hala şey. Herhâlde babamın içine doğmuş, benim ne bok yeme ihtimalimi (gülüyor) şöyle bir cümle israf etmişti: ben bir kadını yürüyüşünden tanırım kadın mı kız mı diye? Bu da böyle, dangalakça bir cümle. Ben şimdi, kadın olduğumu öğrendim ya, hemen o hafta sonu (gülüyor) merak ediyom, babam anlayacak mı? Ciddiyim bak! Şaka yapmıyorum. Üniversitedeyim ve bunu merak ediyom.

Şimdi evdeyiz, oturuyoruz, bir bu tarafa (kahkaha ile gülüyor) yürüyorum, bir bu tarafa (kahkaha ile gülüyor) yürüyorum, babam anlıyor mu? diye. (Kahkaha ile gülüyor) Şu anda bunu, on yaşında çocuk yapmaz. Gerçekten inanmışım. Şimdi anlamadığını da (kahkaha ile gülüyor) deneyerek anlıyor "****" (kahkaha ile gülüyor). Hiçbir şey anlamadı (kahkaha ile gülüyor). İçime ilinti koymuş ya! Yani gerçekten anlayacak diye, ödüm patlamış yani. Lan üniversitedesin. Havalı, havalı birinci sınıfta Allah, aile falan kavramları öğrendin. Cümle içinde kullansana geri zekâlı! Hani öğrendin bari ne anlama geldiğini? Diyor ki; işte, devletin hani yönetim birimidir, diyor. Salakk! Anla! Bu ne demek? Babanın bu (kahkaha ile gülüyor) cümlesini kale alma. Yani kuru kuru okuma! (Gülüyor) İlla deney yapmak zorunda değilsin, zaten. Hani o baskı kafasına uyan! Böyle yani. Okuduğumla, şeyi örtüştürmek çok zaman (gülüyor) aldı. Hep illa deneyle uğraşmak zorunda kaldım, anasını satayım. Haaa o okuduğum, bu buna bağlantı olmuş demek ki! falan gibi oradan şeyler çıkarıyorsun.

Yaa, böyle işte. Kadın hikayesi böyle. Sonra işte ona âşık ol, buna âşık ol. En sonunda kot pantolonu çok yakışıyor diye “****”e âşık ol (gülüyor). Böyle bacağı, bir de arkadaki sarı lülelerini çok sevmişim. Gerçek, âşık olma biçimim buydu. En başında. O çocuk çok yakışıklı yaaa, falan olmuşum. Ondan sonra zaten o bir aşk bir kavram, onu tartışıyoruz yani insanlarla alakası yok. Duygudan soyutlamaya çalışıp, bir sürü ölümüne marazi aşkı, ihtiyacımdı herhâlde, bilmiyorum. Yirmi üç senelik bir, şeye girdik. Çok mu eğlendim? Evet çok eğlendim. Çok mu sıkıştım? Evet çok sıkıştım. Hani, ne oldu diye bakınca, ay şimdi, şu bugünden bakınca, yine dayanışıyoruz böyle; tontik, tontik çok gülüyom, yetmiş yaşındaki halimize. Sonuçta, gerçekten yirmi üç yıl beraber geçirmiş olmanın, öyle bir şey var. Beraber büyüdük onla hani şeyi bu tüm varyasyonları; hani ne bileyim? İşte, o sevgili, bu sevgili, şu sevgili de hayatım yaşanabilecek işte, krizlerin hepsini sağ olsun, biz çok güzel yaptık. Yani tek kişi üzerine zaten çok fazla bir kavram yok. Değişiklik de arzusu, ondan sonra sıkılma, saygı görme, temel kavramlar, bunlar (gülüyor) aslında, sevillebilme, değer verilme, falan. Şefkat, mevkat. Bir de hareketli bir dönem var. Ama zorluklar karşısındaki yaklaşımda önemli. E, valla bu aralar “****” seviyom, “****” çok şaşırıyor, şey diyom: ay seviyom, ben senin babanı ya, falan diyorum. Ondan sonra, bööyle bakıyor. Benim arkadaşım o zaten diyom, ya gıcık yanları da var tabi falan diyorum. Ondan sonra “****” bile şaşırıyor. Ben seviyorum deyince ... Babasının yanında söylemişim bunu. Ondan sonra böyle “****” (gülüyor) benim tanıdığım, öyle yapıyor, hayır seviniyor. Nesine seviniyon salak! ayrıldık. (Gülüyor) Ama yani dayanışma halinde öyle oluyorsun hani. Mecburen... Çünkü tekrar aslında o hani kendi egoların ezilmişliklerin, yıkılmışlıkların, üzerinden konuşmayı bıraktığın zaman, tekrar hani onunla dost olduğun, keyifli olduğun anların başka bir versiyonunu yaşamış oluyorsun. Yani o anlamda, hani geçen zor zamanları ve tartışmalar ki, ben onları çok hani böyle, büyük kıskançlıklarla yaşamadım. Hani gereksiz çok yordum kendimi. Daha kendime sahip çıktığım zamanlar olsaydı, bu kadar üzülmez, etrafımızı da bu kadar yormazdım. O anlamda bütün dostlarıma çok teşekkür (gülüyor) ediyorum. Ondan sonra; şu, bu falan yani onlarca kadın, çok çilemi çekti. Ama tabii ki, bunu da bir keyif olarak (gülüyor) addediyorum (gülüyor). Neden? Çünkü hani bir bahane olacak ki dostlar arasında, konuşalım edelim. Ondan sonra, tartışalım falan filan hani. Düşünüş biçimlerini hani ben yirmili yaşlarımdan bile, yani bunların hepsi aslında o kadınlarla olan ilişkiyi de güçlendiren şeyler olmuştu yani, hani yüreğine noktalar koyanlar hani. Çünkü her biri farklı yaşıyor. Hani kendi deneyiminden yaşıyor. Aslında bu bir kavram, kavramı tartışıyoruz gibi düşünerek kendimden uzağa atıyordum. Ama evet bu kavram herkeste farklı yaşanıyor’u öğrenmişim. Ama sonuçta ne oluyor? Dostluğun gücü, hani o kadınların birbirine sarılış biçimi... Ondan sonra o yaş farklarının arasındaki şeyler. Şimdi mesela; yirmili yaş grubu var benim etrafımda, kliniğin en yaşlı teyzesi oldum yahu! Hep en gençken. Ondan sonra, şu anda en yaşlı, bakıyorum böyle enerjilerine ya da işte şey yaptığında, onlar tabi hani benim geçtiğim rotalar dan geçmemişler. Mesela; geçenlerde bir tanesi aynen benim gibi geldi. Sevgilisi, işte ateistmiş, daha doğrusu ateizmi sorguluyormuş. Ondan sonra sıkıntıyı söyledi bana. Ondan sonra, dedi, “bir ateist bulsam da konuşsam” gibi falan dedi. Ben (gülüyor) “buldun, buldun” dedim.

“Karşısında oturuyor”, dedim. “Ay, gerçekten mi? Sen ateist misin?” dedi. Ondan sonra “****” girdi. “Ateist misin? Yuh! Artık”, dedi. Dedim, “hiç elleme”, dedim. “O galiba benim gibi” (gülüyor) “Söylesene”, dedi, “hiç korkmuyor musun?” falan (gülüyor). Dedim;” korktum” dedim. “Hani dinden çıkar iken, aynı hafta Ayetel Kürsiyi ezberledim”, dedim (gülüyor) “kalamadım” (gülüyor) dedim. “Sonra baktım, (gülüyor) çok geldi, çok zor bir duaydı, ezberlemekte uzun sürüyordu” (gülüyor). Aynı hafta onu da yaptım yani. Böyle ikileme bir arada yaşadık.

Neyse, Ne isterdim? Ne isterdim? Yani şey? Keşke hani annem ya da babam da ikisi de o anlamda çok, şeydiler, hani böyle çok koruyucular, hani çok anne, çok babaydılar. Hani bir anlamda ama, yani dışarıya bu kadar bakan, aman ne der, şeyine o kadar çok ağar yaşamış olmak istemezdim ki, hani ben kendime bir tık daha fazla, kadın olarak değer verebilir olurdum. Bu hamur hani, öğrendikleriyle yürümüyor. Bu hamur senin çocukluğunda geliştir güçlerle oluyor. Ama üstünü kapata, kapata gitmemeliydi. Yani, hani "acıyı kenara at"la gitmemeliydi. Ya doğumda bile e hemşire gülmek durumunda kaldı. Özür dileyerek. Yani, o kadar üstünü kapatarak yürüdük ki, millet ben acı çekerken, gülebiliyor. Hiç anlam veremiyorum. Ama her ne yapıyorsan onun üstünü öyle kapatabilirim. Kusura bakmayın diye gidiyor olan ondan son ne yapıyorsan bilmiyorum. O acı çektğim anda milleti güldürüyorum ama bu işte bu yüzden sen onu üstünü hep örtme ile kendini şey yapmamak da kadın olarak da oradan beni çok yordu. Hani başka alanlarda bunu daha iyi kapatabiliyor musun?

Hani, ego ile ilgili şeyleri daha iyi besleyebiliyorsun ama burada, bu kadar ezmek durumunda kalmayabilirdi. Bu anlamdan da şimdiki gençlerin, bu kadar hızlı karar alıp, değişkenliği açıklamalarını çok keyifle karşılıyorum yani, risk almayı çok seviyorlar. Hani, şöyle bir duygu da olmuyorum. Evet ben hani yirmi üç yıllık bir ilişkiyi sürdürebildiğim için, kadın olmaya dair, aferin! sen becerikli ve güçlü bir tipsin, ama güçlü olmak zorunda değildin, (gülüyor) diyorum. Yeni nesil bunu yapıyor yani. Yok ya! Olmadı, biz bunu, hadi gidelim falan filan. Bu, hani şey, çok havai ve hovarda gözükmeyle birlikte, kendi isteklerine çok odaklı olduklarını düşünüyorum. O yüzden de çok beğeniyorum onları. Hani, kendilerini koyarak hareket etmeleri de çok keyifli. Hani bazıları da hani gezerek benim kayıp, kayıp halimi yaşayabilir. Ama eninde sonunda bir yerde hani taşlarını oturtup, keyifli hale geçecek, onlar da diye düşünüyorum. Üç aşağı, beş yukarı, bazen dinliyorum. Yeminle işte bu kızcağız anlattığı zaman, bir yandan da bakıyorum ya bunların işi, bizimkinden daha zor. Yani ben, e şimdiki neslin yaşadığı şartların, hani bu yobazlaşan hükümetle hani hayatımızla birlikte, benim tişörtlerimin tipinin değişmesi gibi. Onlar daha ağar koşullarda yaşıyorlar. Hiç kısa şort giyemiyor, mini etekler o kadar rahat değil, tecavüze açıklık getiriyor, valla ben korkuyorum. Bazen ben de kendim içinde “****” açık mı falan derken buluyom, tırsıyorum. Çünkü, standart bir tip olmadığı için, hani, imdat deyip, polise gitse, polis tarafından da tacize uğrayabileceğini bildiğim için. Ay, mesela şey diyor; Allah Allah, babam bile senin kadar şey yapmıyor. Hani muhafazakârlık yapmıyor diyor. Ben de diyorum ki; e, valla baban seni kollayabilir,

benim boynum, boynum sakat diyorum yani. Hani it, kak, tekmeleme işlerinde beceriksiz olacağım seni kollayamayacağım için, şey yapıyorum diyorum. Anne baksana bana diyor. Ben ne kadar güçlüyüm, ben yaparım falan diyor. A, belki de hani benim kendi korkak tarafım şiddet görmeye dair korkak tarafımdan, hani o kollayamayacak sanıyorum. Ya da işte dediğim gibi hani o, ülkenin geldiği nokta açısından, hani kaltak denilip, işte burnunda halkasından, saçının sarılığında, dazlak olmasından, işte kolunun bilmem nesinden, e, hani, çiziklerinden “****” standart değil şeyiyle, zarar göreceğine dair, korkuyorum mesela, kendi çocuğum üzerinden. Ya da işte ufacık açıldığında falan. Aman şart mı falan diyorum. Ama bir yandan da bunların yapılması gerektiğini de biliyorum. Tam bir açmaz durumu yani. Hem yapacaksın! Hem de hani, şey yapacaksın hani o tek tipte dolaşacak. Ha ben o yaşlarda çok korunaklı mıydım? Yoo değildim yani. Yani her şeyi yapıyordum yani. Bir şekilde de korunma mı, önlemimi alıyordum aslında da. Yani riskleri gözetiyordum. Herhalde, o da gözetir diye, inanmak istiyor bünyem.

Şimdi 16 yaşında. Tabii hani benim gittiğim yollardan gitmiyor tabii ki. O kendine göre tabii ki hastalığın da biraz da etkisiyle birlikte, biraz daha yokuşa yokuşa gidiyor... Ama, insan olarak da şey olarak da hani, herhâlde birazcık, bir tık daha bizden bazı açılardan rahat düşünebileceğini, düşünüyorum ama, nedir o? Kaygılar vesaireler falan genetiğin, cartın, curtun da aslında bir miras da taşıdığını görüyorsun. Şimdi tabii biz bu aralar, ekstra ekstra psikolog ve psikiyatristlerle bir arada olduğumuz için ve bilumum şey okuduğum için bununla ilgili. Hani o işte göçmen ailesi, ondan sonra, mobillik, mobil olmayışlık, köklere tutunmak, başarılı olmak, ondan sonra çalışkan olmak, işte hani, çünkü göçmenliğin getirdiği, renkler, hani her geleni reddedilme süreçleri, zaten kökleri bırakıp bir yerden, bir yere aktarmanın getirdiği, bazı şeylerin hepsi ile. Sen o mirası içinde taşıyorsun ve hani onların korkularını aslında, taşıyorsun. Hani belki Arjantin'e gidişin içinde bile o var hani ben de sürüklenebilirim falan şeyi gibi. Ya da babamın bir hayalini o çünkü Avustralya'ya gitmek istemiş, hiç istememiş Türkiye'yi falan. Hani o mirasları da denemiş oluyorsun gibi bir şey. Çocuğa da bunu taşıyorsun yani, bir şekilde, o endişeleri, o kaygıları falan, görüyorsun. Tabii bir tık dozu artmış halde yaşıyoruz. Bu da heh! şimdi benim tabii şu anda en çok yaşadığım bölüm bu. Hani, en pikini yaşıyorsun hani, işim zaten farklı gelişenler üzerinden yürüdüğü için, onların hani hep bir tarafında, hep düşündüm. Yani hani, sosyal yaşamın içerisinde hani parkta, işte engelli parkı olsun. Vay! Anam işte, şuralara bunlar konsun. Hani sözel değil, günlük hayatın içerisinde de şey yapıyorduk ama, şimdi ben bunun başka bir versiyonunu yaşıyorum. TLC kanallarında, aşırı pintisinden, kupon bağımlısından, bilmem nesine kadar bilumum böyle, özel yaşamların teşhir edildiği, var böyle insanlar gibi, böyle, baştan tahammül edemediğim ama gizli bağımlılık yapan şeyler var. Ben mesela; obsesifleri sıkı sıkı takip ederim. Niye acaba? (Gülüyor) şeyiyle...

Kendimde obsesyona yatkın bir, insandım. Bir şekilde, hani kendi şeyini ne kadar görebilirsin? Normalin odur ya senin. Hani çocuğum da bu süreci kaçırmama sebep oldu bu. Hani belki daha

da önce uyanabilirdim hani bu duruma. Bu kadar işkence çekmezdi. Çünkü ben de benim normalim de o olduğu için, e, onu yaşadığımdan dolayı. Şimdi bu sürece bakıyorum işte farklı gelişen çocuk OKB hastası olarak bu ülkede yaşamak; valla anneleri, babaları da çok ciddi şekilde yalnız bırakıyor. Yani.

Facebook, doğru düzgün bir Facebook sayfası yok, Twitter sayfası yok. Allah, kitap, din, vesaire ile, açıklayan, sayfalarda da aydınlanma konuşmaları ya da dayanışma paylaşımları yapmak canım hiç istemedi. Anca işte tanıdığım iki üç OKB'li aileyle, hani süreci paylaşmak ve duyguyu paylaşmak nasıl yönetiyor? Çünkü standart bir ergene yapacağından farklı şeyler yok. Fakat onun takıldığı noktaları da iyi görmem lazım. Orda hani, ver Allah'ım sabır tadında, ekstra bir şey yapıyorsun, ya da işte Instagram'da çocuğun ergenle karşılaşma videolarının üzerine yapılmış bütün şeyleri izleyip, şen kahkahalarla gülüyorsun. Hem ergen hem de OKB'li olarak, (gülüyor) çocuğun sana çok sinirleniyor (kahkaha ile gülüyor). Çok zor bir süreç, mesela; şeyleri görüyorsun, mesela; diyorsun ki: hani bu tip çocukların bir araya geldiği ya da işte farklı problemleri yaşayan çocukların o anlamda işte şeye geldiği, işte; Lape'sinden, bilmem nesine kadar hastanelere şunlar, bunlara soruyorsun. Yarım günlük hani programları olsun, sosyalleşme psikologları, psikiyatristleri, yok anam, öyle bir şey. Herkes tek başına yaşayacak. On sekiz yaş altında kimsenin böyle bir şeyi yok. Hani belki Amerika'nyalarda falan vardır. Hani o şeyler de bu ülkede, paran kadar terapistte gidebiliyorsun. Orda, terapistinin iyi niyeti kadar, para ödüyorsun. Çünkü çok büyük çile. İlaçları da çok pahalı. Görüyorsun yani, farklı gelişenlerden bu noktada çok zorlu bir şey, yani her alanda olduğu gibi. Her şey normal olduğunda, hayat çok kolay! Yani, ya çok komik bir örnek vereceğim. “***” ayrıldığımızda şimdi “***” ile tek tatile çıktık, babası olmadan. Oda kiralayacağım. Yeminle, tek kadın ve çocuğuna da yer yok. İki kişilik para ödüyorsun. Çocuk artısı işte şey olmuyor. Alternatif modellere açık değil, şeyler, yani, bir kişi, ben ve çocuğum geliyoruz, dediğinde iki kişilik oda parası ödüyorsun. Öyle bir şey formül yok. Tek kadın formülü yok! Yani, tatile gideceksen; ailenle gideceksin, ailenle ödeyeceksin, tadında bir şey olduğunu gördüm. Çok komikti mesela. **Hani hiçbir farklılığa tahammülü olmayan bir toplumda yaşıyoruz. Sinsi sinsi, onunla temas ettiği noktalarda görüyorsun bunu sadece.** Yani hani. Bunlar da hep bir şeyler de çok konuşulunur ya, işte toplantılarda işte mitinginde, havalı bir sürü yerde konuşuruz ama hep günlük hayatta, hani oturup, tek tek baktığında, oralarda görüyorsun da bu böyle, sinsi sinsi böyle insanın şeyine sokulan şeyler vardır ya hani bakıştan, duruşa. İşyerindeki birine verilen öncelikten, şeye kadar hani böyle, hepsini görüyorsun. Hı, hı, hı, hı, hı hı falan. **Hani kekemeye tahammül edemeyen toplum diyorum, bazen mesela.** Bekleyemiyoruz yani böyle. Hı,hıı,hıhı (gülüyor) gibi. Bir şey yap.

Neyse, yani, şimdi o bölümdeyiz. Hani, biz bunu ilk “***”le şöyle yaşamıştık; taraf değiştirdiğimiz yer. Hani evlat, sahibi olma hali. Çok komik de yaşamıştık bunu. İşte, “***” kaç, İki buçuk yaşındaydı herhalde. Ha! 2.5 yaşındaydı. Biz işte “***” ile n'aptık? Ha bahçeye çıkmasına izin

verdik. Ondan sonra işte yarım saat sonra, gezmeye Bakırköy'de, bilmem nereye gideceğiz. Sitenin içindeler. Dışarı çıktık işte. Hazırlandık, çıkıyoruz, şey, sekiz, on çocuk da, ablalar da var, on, on bir yaşında. Sitenin içinden çıkıp, karşıdaki bakkala gitmişler. Dar bir yol, çok araç geçen bir yer değil ama annesinin sözünden çıkmış. Çünkü bakkala gidilmeyecek. Bahçenin içerisinde olacak. Bir de iki buçuk yaşında falan. Ondan sonra, işte, "****" yaptı. Öğrendik ki, gitmişler. Söz dinlenmemiş (gülüyor). İşte anlatıyor çocuklar bıdı bıdı falan. Bana döndü: "öf! Şimdi, bizim" dedi, "şey yapmamız lazım değil mi?" dedi. Hani hani (gülüyor). "Kuralı koyan kişi olarak, galiba", dedim. "Bilmiyom ya", dedim. Ya, resmen o an şeyi gördük yani. Hıı, biz kural koyunuz. Bu konuda, bir yaklaşım yapmamız (gülüyor) gerekiyor. Çünkü hep bize kural konuldu. Orda karar aldık yani. Canlı canlı karar aldık beraber. O bana danıştı. Anne olarak şey yaptı... "Tamam, yavrum!", diyemedik. "Ha iyi sağlam mı geldiniz?" de diyemedik. Ama tatlım, bıdı da bıdı, bıdı da bıdı falan diye, şey yaptık anlattık. Şimdi bu durumda nasıl olacak? Gidemeyecek çünkü sen söz dinlemedin falan gibi bir şeyler yaptık. Çok doğru muydu? Bilmiyorum (gülüyor) ama yani kendimiz yaşadık o anda o şeyi. Ufff biz artık, hani, kurallar koyanlar olacağız. Çok boktan bir durummuş bu yaaa! Falan halde geçtiğimiz andı o. Ondan sonra, "****", orda, işte, arkasını dönüp giderken şey dediği: "ama ben, on sekiz yaşıma geldiğimde, izin almak zorunda kalmıcam!" dediği an var. Bir de gözümüzün önünde evde, çok özgürlük, izin almak, almamak üzerine konuşuluyor. Onu da duymuş bir yerlerden falan oluyorsun. Benzeri bir şey de "****" ile yaşamıştık. Beni bir şekilde deli etti böyle yani hani. İstemiyorum ya! Ne gürültü yapsın ne bir bilmem ne yapsın? Ne bir bir şey yapsın? Falan filan. Ondan sonra, bana, sarf edilen, (gülüyor) cümlelerden birini sarfettim: "sıçarım ağzına" dedim. Ben buna nasıl sinirlendiysem? Küfre geçtim, direk yani. Ortadan yani, gümbür! Diye. Ondan sonra, şöyle bir hareket yaptı, bana. Yani bir yukarı, bir aşağı ya baktı, bir yukarı... "Denk getirebilecek misin?", dedi. Ve bu o zaman, dört yaşında falan gibi bir şeydi. Tabii, benden bir kahkaha koptu. Çünkü, kendi yaşımda, bu hiç aklıma gelmedi, anneme söylemek (gülüyor). Bu konuya yapabilecek bir şey de olması ve bıdı bir şey yani, hani, liseli söylese sinir olursun falan. Defool! diye de (gülüyor) bağırabilirsin üstüne. Ama 4 yaşında bir yaratığın, sana kalkıp bunu diyor olması, benden kahkaha koptu. Zaferi kazanmış edayla, kıcısını sallaya sallaya, havalı bir saç hareketi ile çekip gitmişti. Evet bunlar bizden farklılar. Yani, şu yaşıma geldim. Hani, o lafı, taşı gediğine, öyle hiçbir zaman oturtamadım (gülüyor); olmadı. Bunlar bizden farklılar. Bir vesileyle ama daha mı kolay? Daha mı zor? İşte onlar da sonra gitsinler, kendileri tartışsınlar. Ben olmayacağım o aralıkta (gülüyor) zaten. Çözümlemelerini kendileri yapsınlar. Biz buraya kadar (gülüyor) yaptık. Onları da onlar yapsınlar, tadındayım yani.

Hani, belki o zaman derler; oh oh derler. Bizde de var ya! Öyle işte. Altmışlar mı? Yirmiler mi falan filan? Evet bakıyorum. Benim büyüdüğümde daha da modern bir zaman dilimindeydi ve annemler hani, Instagram yığılı fotoğraflar ve şeyler var ya! Hani işte, cumhurbaşkanının ettiği bilmem nesinin, bilmem nesi? Vallahi, nasıl bu kadar acıklı bir duruma düştük? E hani onu da herhalde şeyde gördüm ama Arjantin'de görmüştüm. Derste hoca şöyle bir laf söyledi. "Biz çok

genç bir; Cumhuriyetiz” dedi. “İki yüz yıllığız”, dedi. Ben şöyle bir durdum, hani derste. Kendime hani döndüm. Aaaa, biz daha yüzyılı bile doldurmadık, dedim. Biz daha seksen altı, seksen yedi yıllık falanız, falan, böyle hesaplamaya çalıştım... Seksen yedi yıllığız! Biz falan diyordum. Ondan sonra böyle hesaplıyordum. Evet dedim. Yani, onlar ki, hani o tabii ki hani, dört yüzyıl, beş yüzyıl, olmuş belki hani, şeye kıtaya saldırının başladığı aralık, orda yaptıkları soykırımlar, vesaireler falan ama hani o göçmenliğin, işgalciliğin, bilmem nenin şeyleri üzerinden, Cumhuriyet olarak kendilerini çizip, şey yaptıkları şeyi, genç kabul ediyorlar. Tabii Avrupa'ya göre kıyaslayarak yapıyorlar bunu muhtemelen ama sonuçta, hani, kökten değişimin, yani, bir hani şeyden çıkıp başka bir formata bürünüp, bunu hani modernitenin içerisinde, yedirmeye çalışmak, hani, hamuru daha, oluşmamış ergen bir toplumun üzerinden ne kadar zor olabileceğini, o kadının lafı üzerinden, hani hissederek yaşadım. Evet, bizim hamur; hiç olmamıştı ki, zaten. Hani bizim hamur zaten hep gevşek bir hamurdu. Dağılmaya müsait oldu ama hani çok sıkı tutulsaydı, belki yoğurulmaya devam edilseydi, yoğurulmaya da engeller konuldu işte darbeler, darbeler, darbeler... O yoğrulma hali belki de o yüzden şey olmuştu. Şimdiki yoğurulmuş biçimi de tabii ki, e, iyi, bir duygu vermiyor ama bir yandan da şunu diyorsun: ne kadar yoğurursan yoğur, yani tablo çok farklı. bu sefer de o dönüşümü görmeye başlıyorsun. Hani, deist, dinci aile çocukları, ateist olan çocukları ya da daha entelektüel daha okuyan, e hani benim üniversitedeki solcu zamanlarımın, parkalarını giymiş, başı bağlı kızlar bir taraftan, falan bakıyorsun, tartışma biçimlerine bakıyorsun, böyle enteresan tablolarda var. Artık her şeyin çok böyle, birbirine karıştığı, soruların da başka türlü sorulduğu bir, şey kazanı gibi görüyorum bazen. Hani, çünkü benim çocuğum sadece makyaj yapıyor şu anda. Ölümüne makyaj yapıyor (gülüyor). Yani Instagram'dan gördüğü sayfaları takip ediyor. Diyorum şöyle; yetiştirdiğime bak! Sümük, gibi falan diyorum mesela bazen. Ne yaptın? Şimdi, ne oldu? Bu toparlanacak mı acaba? Falan diyorum. Hadii, yani bu mudur? Yani ama kendime bakıyorum. Sen ne yedin ki? Diyorum hani. Çok mu beğeniyorsun şu anda kendini, diyorum. Ondan sonra, hani bir ideali, bir amacı, bir tartışması, bir insanlarla temas halini, yaşasın istiyorsun falan, filan... Böyle... Bakalım ne olacak? Diyorum en sonunda yani. "Sen işini iyi yap da heh, teyzecim" diyorum. Sen işini yap. Bildiklerini, öğrendiklerini, ya ailelere de öğret, gençlere de anlat, anlat, anlat. Paylaş, paylaş. Sen iyiyi paylaş, paylaş. O gene iyi olur, merak etme.

Öyle yetmiş yaşındaki, teyzeye bağlamak istiyorum ve hayalimin şeyi, ümidimin şeyi. O dolmuşa bindiğimde, aynı cümleyi kullanacağım yani. Yirmi yıldır aynı şeyi söylüyorum. Teyze gibi; "Oğlum! senin ortadaki çok mu kıymetli?" (Gülüyor) "Ona bu kadar yer açıyorsun?", diyeceğim, bekliyorum. Hala daha o kıvama gelmedim ama bir gün o kendiliğinden olacak diye düşünüyorum. Ben de o cümleyi kullanacağımdır. Hani tepki çekmemek için yirmiden beri hayalinde ama sıkıysa söyle! Başka (gülüyor) versiyonlarda söyledim ama en etkili söyleme buydu. "O kadar mı kıymetli ki? (gülüyor) Onu böyle, konfora veriyorsun", diyeceğim.

Öyle mottolarım var yani, yaşlılığa dair işte. Çok severim parklarda, gelen, geçen hakkında kritik yapmayı. Yirmi yaşından beri yaparım zaten onları. Yetmiş yaşında, teyze olarak yapacağım onları falan böyle, kritize edeceğim böyle. Canımın istediğine, laf atacağım. Delisin! Birikimlisin ve delisin! İsteddiğini yap (gülüyor)... Yetmiş yıl yaşadım ben burada yaa, Allah, Allah az buz değil, bir şeyler görmüşümdür, herhalde yani. “Yaşlıya saygı! kardeşim...” diyeceğim. Öyle şeyler yapacağım. Hayalim o yani. Aman yani, yirmi yaşından beri yetmişe ulaşmak istiyorum. Çünkü; egoların, beğenme, beğenmemelerin, her şey bittiği, bir aralık orası yani. Hiçbir satış yok arkadaş! Misss... Ya ne satacağım? Ya böyle. Sutyen takmıyorum, memişler aşağıya kadar inmesine izin verdiğim, entarinin içinde, rahat rahat dolaşıyorum. Dik durmanın gerektiği, ondan sonra işte sağlıklı görünmek için, iş yerinde...ölmedim ben hala çalışıyorum. Saçım da beyazlamadı zaten tadında (gülüyor) yani saçımı boyamıyorum, boyamıyorum, boya ya Allah aşkına diyo... Diyom bu da karizmaaaa. Falan diyom ama benimki güzel ilerlemiyor en sonunda, bir yerde ben de boyuyom ama o kadar aptalca geliyor ki! Yani, ulan bu ağartmış saçı fôr, fôr havalı geziyor. Karizma diyorlar. Ben ağartıyorum bana karizma demiyorlar. Ben de karizmayım. Yani falan. Bakalım işte yani. Renk, ton, bu kızılımsı ton bir gitsin. Hani böyle tam siyah-beyaz, ya da işte koyu tonda, açık tonda olsa koyuvereceğim. Dazlak la başlayabilirim yani ama işte plaza da çalışan, klinik bilmem nesi olduğum için. Yine de en paçozu benim bu arada. Yani çok da bir şey fark oluşturmuyor. Ancak işte, dün akşam geç yatmışım. Dur, dur şu moru biraz kapatayım bari sağlıklıymış gibi gözükeyim falan diye şey yapıyorum. Neyse hani bedensel enerjim böyle yok ama. İşte bu şekil algıları da acayip bir şey yani hala o savaştasın. Onun için yetmişe ulaşmak istiyom. Ama nah! Ulaşcam (gülüyor). Çünkü bin liralık, (kahkaha ile gülüyor) bin liralık emekli ikramiye, ay şey emekli aylığımla, ben ölene kadar çalışacağım. Ha şikâyetim yok! Ama mesela; kolera günlerinde, aşk tadında evde oturduğumuz bu dönemde, çok da sevdim be yav, vallahi evde oturmak çok keyifli. (Gülüyor) Ya ben şimdi mesela; çıkardım tezhip malzemelerini, minik minik resimler boyayacağım. Daha yapamadım. Hala temizlik, temizlik, temizlik tadındayım. Onu yıka, bunu yıka, buhar makinesi ile ... onu görüyorum. Ama onları yapacağım şimdi. Çocuk da evde yok ya! O yüzden annee de ohhh. O kalabalığın içinde ne yapıyor, Ah yavrumm. Yazdım onu çok özledim diyom ama fazla da abartmıyorum. Şimdi kapıda kapandı gelemeyecek. (Kahkaha ile gülüyor) Benn, çok sevdim bu işi yaa! (Gülüyor) Anneler, belli bir aralıktan sonra gidin, büyük rahatlık ya. Bak! Burada oturuyorum ve sigaramı içiyorum. Balkona da çıkmıyorum. Meğerse, hepsini “****” için yapıyormuşum (kahkaha ile gülüyor).

Öyle yani, bakalım daha neler keşfedeceğim? E şeyde hani, yeniden bir faaliyet on beş gün sonra çıkacak mı? Belki de işe dönmem. Bak, ekmeğimi yapıyom evde. Yapıyorum. Evde ne vardı? Brüksel lahanası vardı. Açtım bir börek ona mis gibi (gülüyor) börek yaptım, ekmek yapıyorum. Buzluğa da atıyorum. Benim yediğim her şeyden olsun diye derin dondurucuya da koydum yani hepsinden. Yani, kabaklı graten de yaptım. Bir tane Brüksel lahana. Hiçbirini de yemeyeceğinden eminim. Ama ben ne yediysem, O'da yesin diye, dolaba birer birer atıyorum, onlardan. Analıkta

böyle bir şeymiş yani (gülme ve kahkaha ile gülüyor) ben şey demiştim zaten, birinci haftanın sonunda. Yani ben hani o kadar işte okudun, ettin arkadaş. Birinci hafta sonun da şunu demiştim; çocuk doğduktan sonra, "bir kadın kendine bunu niye yapıyor ki? (Kahkaha ile gülüyor) Artık ölene kadar huzur yok bana (kahkaha ile gülüyor). Geri zekalı, bütün mor çatı toplantılarında, herkes sormak zorunda değil. Bekarım diyenlere, akıllı bir kulakla dinleseydin ya. Bir ölç, tart. Herkes doğurmak zorunda değil! Yani. Bir bak genetiğine, geri zekalı! Sen doğurmak zorunda mısın? (Kahkaha ile gülüyor) Bu kadar yüksek anksiyete ile (kahkaha ile gülüyor). Ayyy, ay, ay, ay... Böyle analık da öyle bir şeymiş yani.

Budur! Yetmiş yaşımı bekliyorum kısacası (kahkaha ile gülüyor). Tontış, sutyen takmayan, aynı ananeminki gibi böyle kocaman entari giyeceğim. Uzun saçlarım olacak. Beyaz, örgülü. Ben onları bir buradan taç yapacağım, bir de buradan taç yapacağım, ananem gibi. Ondan sonra ama ben örtü takmayacağım. O gri örgülerim, hani böyle, kıl kadar kalmış. Düşünsene; yaşlı bir kadın, en güzel görüntülerden biriydi ananemin. Yıkandıktan sonra uzun saçlarını şuraya kadar tarayıp onları böyle pinçik, pinçik örüyordu, sonra da arkada sepet gibi taç yapıyordu onu. Onu çok seviyordum. Muhtemelen, ben de öyle yapacağım (kahkaha ile gülüyor). Tahammül edebilsem hala uzun saça. Uzun saçı hala sevmek de ısrar ediyorum ama edemezsem de şak diye keseceğim, ooo, o da bir konfor. Büyük konfor da bana yakışmıyor. Poğaçı suratlı olduğum için. Belki yaşlanınca yakışır bilmiyorum. Bakcez. Öyle, yetmiş hedefli gidiyoruz şimdi. Son günlerde gitmezsek. Atlattık, atlattık, bir şey olmaz. Yani öyle gözüküyor. Bir format atmazsa kendine şey, ne denir? hastalık. Şimdilik bence risk yok bana. Üç doktor da; "evet sen korana geçirdin" dediğine göre...

“****” Bölgesi’nden sonra Manastıra geçmişler. Oradan da işte oradan geliş sebepleri de ayrı bir komedi yani. İşte bunların malları, mülkleri, şunları bunları var. Dedem, dedemin ticari aklı varmış. Yani, onun ticari bir kafası varmış yani. Şimdi, babaannem ve babamlar köyde yaşıyorlarmış. Dedem iki yılda bir gelip gidiyormuş. Zaten babamların da araları iki yaş hepsinin. Yani hep böyle geliyor dede, bir çocuk, geliyor bir dede, bir çocuk. Babaannem çok karizmatik bir kadın. Hani çocuklarla tek olduğu için. Köyde muhtemelen amcalar, mamcalar da vardır ama hani bir karizma gerektirir. Beş oğlan çocuğu bilmem ne? Bu arada köyleri de bayağı modern bir köy. Tabii sosyalist bir ülke olduğu için, onların köylerinde basketbol sahası falan vardı ben hatırlıyorum. En son on bir yaşında gitmiştim. Hatırlamıyorum ama bunlar, minicik köyler. Dağ köylerinden bahsediyorum. Okulun yanında ayrıca böyle dev büyük saha yapılmış. Basketbol sahası, hentbol sahası gibi falan bir saha yapılmış. Hani çok kullanıyor mu? Kullanılmıyor mu? Bilmiyorum? Çünkü ben olsam, o sahaya gitmem dağda. Hani arada bir, hani bu top oynamak için, kışın işe yarar doğrudur. Ama yani, o kadar yeşil ve o kadar keyifli dağlarda yürüyorsun ki, yani kimse gidip orada şey yapmaz ama biz oraya girmiştik hatırlıyorum, şöyle hafif yüksek bir yerdeydi böyle bir büyük bir bina yapılmış. Bayağı büyük, spor kompleksiydi yani. Sanırsın İstanbul' da hani, şeyler

olur ya! Ben ilk hani şey de görmüştüm bizimkinde yoktu mesela spor sahası... Açık sahalar vardı. Öyle basketbol sahaları, bilmem ne yoktu. Biz de okulun bahçesinde oynardık. Kapalı bir alan yoktu. Sonradan oldu tabii. Hani okulların olurdu. Ama bu kasabanın basketbol sahası gibi yani sadece çocuklar kullanacak anlamına gelmiyor. Açık, isteyen istediği zaman basketbol oynayabilir. Öyle bir yeri vardı yani köyün. Biz girmiştik oraya, çok enteresandı. Bir tane böyle, beyaz saçlı, kocaman sakallı (gülüyor) Einstein vardı, fotoğrafı. Yanında bir tane keltoş, alnında (gülüyor) düz olan bir adam vardı. Keçi sakallı, bir de hani tontik bir adam (gülüyor) Tito, Marks, (kahkaha ile gülüyor) Lenin'inin, üçünün resmi vardı. Ben onlarla ilk orda, karşılaşmıştım. Hani şeylerini gördüğümde. "Kim bu adamlar?", demiştim. İşte biri Yugoslavya'yı kuran, öbürü işte Marks. Ondan sonra sosyalizmi kuran. Ondan sonra Lenin Rusya'nın şeyi falan resimleri vardı. Orada üçünün basketbol sahası onların gözetiminde basket oynuyorlardı herhalde. Ondan sonra. Ama tabii hoş bir anıydı. İşte yani sonuçta babamlar yani köyde çok kalmamış herhalde. Babam onlu yaşlarında şeye geçiyor galiba, dedemin yanına geçiyorlar Manastıra. E, şey, Manastır da babam herhâlde liseye geçerken, Türkiye'ye geliyorlar. On beş yaşında, on beş yaşındayken geliyorlar. Tabii ki, benim babam akıllı bir adamdı. Zeki de bir adamdı yani hani, muhtemelen orada kalsalardı, hani esnafılık dışında, makine mühendisi, şu, bu falan gibi bir mesleği olacak yani. Külliye değişmiş. İlk Türkiye'ye geldiklerinde, tabii o aynı bocalamalarını yaşıyorlar. Babamın da aynı benim gibi komik öyküleri var. Tam trenle geliyorlar, Türkiye'ye, şöyle bakıyor, diyor, çöpür, çöpür giyinmiş tipler vardı diyor. Böyle poturları vardı üzerinde. Ayakkabıları çirkin falan. "Bunlar ne demiş?" "Türk askeri", demişler (Gülüyor). Kaçmayı düşünmüş orada, atlamaya çalışmış Yunanistan' da. "Ben böyle asker olmayacağım" diye (gülüyor). Hani diyor, üsleri diyor, hiç diyor, bizim diyor, Yugoslavya'da diyor böyle jilet gibi şapkalar vardı diyor... Falan böyle.

Bu arada babam gerçekten komik bir adammış. On yaşında amcam ona bir şey alıyorlar. He köyde sinema vardı. Köyde sinemaları vardı. Sinemayı da gördük çünkü bayağı sinemaydı yani. Güzel böyle perdeli, şeyli falan. İşte, köye şey gelmiş. John Wayne'ni çok seviyor tabii o zamanlar. Bu kovboy gömleklerinden, şu şurada düğmeler, düğmeler, düğmeler, düğmeler... Gömlek almışlar ekoseli çok benziyor ama öyle değil düğmeli. Git sen, abisinin gömleğinin arkasını kes dolaptan, kendine o kareyi yapmış buraya. Ondan sonra, öyle bir lafı da varmış babamın. Öyle, çok sinirlenmiş işte amcam, benim gömleğimi kesmiş diye. Babaannem çok tatlı bir kadın şey diyor. Ondan sonra, "aferin çocuğa güzel dikmiş ama" diyor, "sen niye kızılıyorsun? Yaparız biz onun arkasını" falan diyor. Hani bir şekilde onun becerilerinde desteklemiş yani hani. Dikiş yapabildiği... Kendine gömlek yaptığı için o hâkî yaka gibi gözükken şeyler ile nerden bulduysa? Anlatıyor babam da onları. Yani şey yapıyor dedem mesela, buraya gelirken, on tane buzdolabıyla geliyor. Yani orda işte şey, geliş sebebi de şu; ha onu söyleyecektim, işte, dükkanlar tabii şeyden alınıyor, hani mülkiyet hakkı alınıyor. Oranın yöneticisi ilan ediliyorsun ama hani yani, senin malın değil. "Vay ben diyor. Kendi dükkanımda işçi mi olacağım?" diyor, çekiyor, gidiyor (gülüyor). On tane buzdolabı alıyor, yüklüyor, onları satarak burada malı, mülkü ediniyor. Yani işte, diyor, ama

diyor, askerler alıyordu zaten, diyor hep. Yani onların paraları vardı falan diyor. İşte oranın işletmesi budur! Bu büfeyi alayım. Ondan sonra şuraya geçiyim. En sonunda işte, pastaneyi, o evleri falan alıyorlar. Biraz orda, biraz orda yaşayıp, düzenlerini kuruyorlar, çalışıyorlar. Çok çalışıyorlar ama çok çalışıyorlar. İşte orda ilk kabullenilmeyişleri de tabi yaşıyorlar. Falan filan. Ama çok çalışıyorlar, ediniyorlar. Şimdide, tırnak içinde hani oranın eski ailelerinden oluyorlar, falan. Cart, curt. Kabul süreci aslında. İşte, kazansan dert, kazanmasan dert olan aralık. Yani onlar çok para kazandılar. Hani şey... eee çalıştılar (kahkaha ile gülüyor) eşek gibi çalıştılar. Evet, dedemin hani şeyi vardı. Ufku vardı. Babamlar da hani o zamanlarda hani mülk edinmek daha kolaydı ya arsa alır, sonra bir tane daha arsa alır, sonra onu bir eve çevirir, yok işte arabaya çevirir falan filan hani biriktirme ile yapılabilecek zamanlardı o zamanlar... Hadi dene bakalım şimdi. Üç milyara bir ev nasıl alınılıyormuş? (Gülüyor) Öyle bir şey olabilemez yani. Ben hatta, gençler işte, yeni evlenmişler, konuşuyorlar. İşte bir eve girdik diyor. Sen manyak mısın? Diyorum. Yani bilmiyorsun ki! Diyorum. Böyle bir borcun altına nasıl sokarsın? İkinizde gençsiniz, diyorum. Yani diyom, "bak ben sana söyleyeyim" diyorum. Ev sahibiyiz diyorum, ama diyom yılda; 10.000 lira masraf yapmıyorsan, 10.000, 15.000 lira masraf yapmıyorsan, o ev eskiyor. Bak o kira gibi bir şey diyorsun yani. Onun vergisi var, bilmem nesi var? Fark yok aslında. Yap ama böyle, 3 milyarlık, 5 milyarlık bir yükün altına sokulur mu? Hiç anlamıyorum yani. Herhalde; dünyanın en pahalı ev alınan ülkesiyizdir, diye düşünüyorum. Mesela; o TLC'deki " Hayalimdeki ev" izliyorum. Ulan villa...Dev bahçelerle bilmem ne? Hesaplıyorum, ulan diyorum, bizdeki, bilmem kaç metrekarelik binaya, biz bu parayı isteriz, diyorum. Adam bahçeli, kaç metrekarelik ev alıyor orda. Ben diyom, Teksas' a taşınyorum. Şeyle Jeff'le... e, neydi karısının adı? Onlar bana ev yapsınlar. Tarz! Tarz! diye. Bu ne lan! Diyorum. Öyle yani.

Bana da iyi geldi bu konuşma yaa. Ne keyifli bir şeymiş bu. Bir de düğünde, şey olur ya, böyle herkes düğününe gelir. Nikah da onu görmüştüm. İlk tanıdığın insanla, son tanıdığın insan, aynı anda. Bence; düğün törenlerinin öyle bir güzel yanı varmış. Ben itiraz ediyordum evlenmeye ama, o törenler önemliymiş yani. Herkes önünde (gülüyor) ben onu yaşadığımda çok sevinmiştim yani. Aaa, herkes burada! Hani, hayatım film şeridi gibi gözümün önünden geçti hali. Bu da öyle oluyor size herhâlde.